

Det var mörkt och trångt i den lilla kyrkan. Munkar iklädda gråa kåpor satt och sjöng med en storväxt munk vid altaret som anförare. Ett stort antal bröder hade kommit från när och fjärran och ett stort antal representanter från andra ordnar var närvarande. Alla hade de samlats för att hedra broder Giovanni Mozzarella, förstebroder i de Tre Vapnens Orden. Nu reste sig bröderna på främsta raden och grupperade sig runt kistan. Sången led mot sitt slut och männen hävde upp kistan på sina axlar och började mässa böner för den fallne. De igenom en öppnad dörr nedför en ljusbelyst stentrappa som ledde ned till kyrkans krypta. Där vilade forna förstebroder och där skulle också Mozzarella läggas till vila. När mässandet inte längre hördes började de församlade att lämna kyrkan. Broder Mario gjorde sig dock ingen brådska och var därmed en av de sista att lämna kyrkan. Munkarna försvann åt olika håll, somliga i grupp, andra ensamma. Eftersom huvorna fortfarande var uppdragna så man inte såg vem som var vem. Men Mario visste på ett ungefär vilka som var vilka. De som hade vikit av till vänster mot Piazza Giacomo och var de första att lämna kyrkan, var de som stödde Marcello Gambos kandidatur till förstebroder. Gambo var en högt respekterad broder och synnerligen skicklig exorcist. Men han hade varit en ständig meningsmotståndare till den nu avlidne Mozzarella. De två hade varit företrädare för två olika fraktioner inom orden, den traditionalistiska och den modernistiska. Mozzarella hade varit en enastående ledare men han hade varit konservativ så tillvida att han hade förbjudit användandet av moderna vapen och teknologi i kampen mot onskans makter, detta med motiveringen att exorcism var något som var ett kall och hantverk. Han vägrade låta exorcismen lämna de gamla traditionerna och sälja sin själ till teknologin. I praktiken innebar detta att exorcisterna i regel agerade likt en klassisk jägare som spårade och avrättade sitt byte, samt att de var hänvisade till crucifix, vigvatten, svärd och träpåle som enda vapen. Gambo däremot omfamnade den nya teknologin och underlät aldrig att påpeka vilka framsteg de skulle göra i kampen mot onskan om de bara hade automatvapen, GPS och andra tekniska hjälpmedel. Men Mozzarella hade aldrig vikit en tum på den fronten utan tålmodigt lyssnat på hans argument och sedan avfärdat dem till förmån för de traditionella metoderna. Rent tekniskt skulle det dock inte vara något problem eftersom i stort sett samtliga bröder i orden var före detta militärer eller underrättelsepersonal som var prästvigda. Mario började promenera mot vandrarhemmet där han huserade för tillfället eftersom klostret var fullbelagt med de utländska gästerna. Han var i alla fall bara i Rom för begravningen och omröstningen. Sedan skulle han bege sig till Bahamas och återuppta jakten på den häxmästare som hade börjat omvandla människor till zombies. Nu hade han kommit till rätt kvarter och beslöt sig för att gå in i kvartersbutiken och köpa några apelsiner. Han klev in i den lilla butiken som i praktiken bara var några hyllor med basvaror och en stor fruktkorg. Med ett vant öga och varsam hand vägde han frukten i handen för att se om den var mogen nog. Tankarna vandrade åter iväg till det förestående valet. Mot Marcello Gambo stod nämligen Fransisco Castellamare, Mozzarellas kronprins och högra hand. Efter Mozzarellas död hade han övertagit kommandot över orden liksom han också blev ledare för den traditionalistiska fraktionen inom orden. Det var han och hans supportrar som hade agerat kistbärare och de var de sista att lämna kyrkan efter begravningen. Men utöver de två fraktionerna som tydligt hade markerat sin tillhörighet vid kyrkan, fanns det bröder likt Mario som var mer intresserade av exorcismen som kall snarare än intriger och kottierier. Dessa skulle under dagen uppsökas av företrädare för de båda fraktionerna och bearbetas i syfte att vinna dennes röst på den egna kandidaten. Mario hade nu bestämt sig för vilka apelsiner han skulle ha och började plocka ned dem i papperspåsen.

"Jag ser att du söker leva nyttigt broder!"

Rösten var familjär och Mario kände igen den som tillhörande Niccolo Bastare, en aktad broder och god vän, tillhörande Gambofalangen.

"Även en herrens tjänare kan behöva lite C-vitamin utöver bön och fasta"

Mario betalade för frukten och sedan lämnade de två munkarna butiken och började vandra ned mot en kanal. Mario skalade sin apelsin och åt under tystnad tills de nådde vattnet och slog sig ned på en träbänk. Han erbjöd Niccolo en apelsin men denne avböjde. Det var helt folktomt och endast vattens kluckande hördes.

"Säg mig Mario, om två örnar jagar ett byte. Vem kommer att fånga det? Örnen som blickar på bytet eller örnen som tittar strax framför bytet?"

Det gick en stund och Mario fortsatte att skala nästa apelsin.

"Ingendera, för de kommer att krascha in i varandra när de dyker efter bytet"

Niccolo tittade mot andra sidan kanalen.

"Castellamare är redan ute ur leken. Vi har redan säkrat nog många röster"

"Ändå kommer du hit och försöker värva min röst gamle vän?"

"Ju enigare orden är desto bättre. Men nu måste jag tyvärr gå. Må herren vägleda dig i ditt val min vän. Ta hand om dig! Adjö!"

"Detsamma! Adjö!"

Niccolo försvann uppför sluttningen och bortom synhåll. Mario förblev sittande på bänken funderandes över vilken kandidat han skulle rösta på. Gambo var en bra ledare men han såg på orden som en här, inte som den traditionsfyllda institution den faktiskt var. Å andra sidan var Fransisco förvisso också en inspirerande ledare men samtidigt en traditionens väktare in absurdum. Om man kombinerade de två skulle man få en oslagbar ledare. Han hörde fotsteg närma sig och han visste vem det var redan innan han såg honom. Leonardo Barca, nuvarande andrebroder och anhängare till Fransisco Castellamare.

"Jag antar att jag är nummer två?"

Mario bara nickade och skalade den sista apelsinen. Barca skrattade och torkade svetten ur pannan.

"Det tog så långt tid med den före dig. Men jag är inte ute i det ärende du tror"

Marios hand stelnade till och genast blev han på sin vakt. Den gamle munken borstade bort lite smuts från kåpan.

"Det kommer att flyta blod ikväll. Jag vet att Gambo redan har samlat in alltför många röster för att vi ska kunna vinna en omröstning. Men Fransisco kommer att åberopa "svärdets ära" i syfte att upprätthålla traditionens bastion inom orden."

Denna nyhet skakade om Mario rejält för den regeln hade inte tillämpats på tvåhundra år. Alla bröder kände dock till den och den var giltig att åberopa. Svärdets ära gick ut på att om det var en konflikt som var olöslig kunde den ena parten åberopa att han uppfyllde Guds vilja, eftersom en ledare i en orden måste anses vara utvald av Gud måste då även motparten hävda att han uppfyller Guds vilja. Detta leder då onekligen till att en av dem är en lögnare och att kalla någon för lögnare gör att den förörättade kan begära en duell. Med andra ord så skulle kvällen utfalla så att Fransisco skulle förlora omröstningen men hävda att han hade Gud på sin sida. Då skulle Gambo tvingas svara att han hade Gud på sin sida. Vilket skulle berättiga Fransisco till att begära duell vilket han då enligt Barca ämnade göra. Med tanke på att båda var skickliga svärdsfäktare var utgången oviss men hur den än slutade skulle en person lämna orden stående eller liggande. Att öppet anklaga en broder för lögn var grund nog för uteslutning om anklagelsen ansågs vara falsk. I och med detta skulle denna konflikt som varit en rent principiell strid skulle denna konflikt kunna slita upp ett stort sår inom orden med ofattbara konsekvenser som följd. Barca såg att Mario gick igenom händelseförloppet inombords.

"Jag anser dock att Fransisco har gått för långt och att det skulle vara förödande för orden med en sådan öppen strid. Därför så vill jag att du uttalar "rosens bön". Jag skulle göra det själv om jag inte tillhörde en fraktion och var andrebroder. Men du är en av de få oberoende som har en sådan respekt att du kan uttala bönen och den kan anses vara rättfärdigad."

Mario log inombords. Den gamle räven hade läst sin historia. Under 1700-talet hade orden

skakats av en rad uppslitande strider om ledarskapet med en rad blodiga dueller som följd. Därför hade man instiftat ett komplement till ordensreglerna som sade att en broder kunde begära att en omröstning skulle hållas om huruvida man trodde att detta var en herrens prövning och att båda parter egentligen missförstod varandra. Därefter skulle en ny slutgiltig omröstning om ledarskapet hållas om den begärda omröstningen gick igenom. Principen hade aldrig tillämpats i praktiken eftersom blotta tillkomsten av regeln hade gjort att tillämpandet av svärdets ära i stort sett upphört. Dock var det likväl en tydlig och giltig regel som kunde åberopas vid behov. I Marios fall skulle det dock leda till att han skulle få mäktiga fiender inom orden. Inte för att han hade några ambitioner att avancera uppåt och han arbetade för det mesta ensam praktiskt sett gjorde det ingenting, men det var aldrig bra att ha mer fiender än man behövde.

"Jag skall göra vad jag kan för att dämpa Fransiscos vrede och jag kommer att vara dig evigt skyldig."

"Du kommer inte att vara skyldig mig något min vän. Orden du säger är kloka och sanna vilket gör att det är Guds vilja att jag uttalar rosens bön. Vem är jag blott en herrens tjänare att mästra en herrens sändebud?"

Den gamle munken skrattade hjärtligt och reste sig upp.

"Om du bara valde att ansluta dig till oss så skulle du med ditt välsmorda munläder och kurage med lätthet bli utsedd till fraktionens ledare och inom sinom tid även förstebroder min vän"

Mario log och lade ned apelsinskalet i papperspåsen.

"Jag vandrar längs svärdets väg och politik har aldrig fallit mig i smaken, för mycket snack och lite verkstad enligt min mening. Då är jag hellre fri att utföra mitt värv efter eget huvud och under herrens ledning"

Barca skakade på huvudet och slog ut armarna i en spelad gest.
"Som sagt det är synd och skam att du är oberoende. Men som sagt herren har en väg för oss alla. Jag måste bege mig tillbaka till Fransisco, men det var trevligt att träffas igen Mario. Och återigen ett stort tack för att du axlar den betungande bördan. Du är en stor man!"

Mario reste sig upp och skakade Barcas hand.

"Alltför lång tid flyter mellan broarna mellan våra möten men som alltid lika roligt att språkas vid. Låt inte ditt samvete späka dig för den börda du anser dig ha lagt på mig. Det är du som är den store mannen som vet att söka i det förflutna för att lösa dagens problem. På återseende broder"

"På återseende och adjö!"

Barca försvann uppför slutningen och Mario vandrade vidare längs kanalkanten djupt försjunken i sina tankar.

Ungefär samtidigt fast i Chicago hade solen gått ned bakom bergen i öster, Clarice hade just vaknat efter ännu en dags sömn. Hon reste sig upp ur kistan och gick fram till spegeln på väggen för att göra sig i ordning. Rummet var likt de andra i herrgården försett med en säng, nattduksbord, garderob och ett bord med kompletterande spegel. Hon log vid tanken på att hon faktiskt kunde spegla sig och skåda sitt vackra anlete. Som alla vet syns ju inte vampyrer i speglar. Men vampyrer är likt människor fåfänga över sitt utseende vilket hade gjort att vetenskapsmän inom en klan hade lyckats framställa en typ av blodkrystalliserat glas vilket hade samma egenskaper som det vanliga glaset. Värt att nämna är också att sminkkonsumtionen bland vampyrer exploderade efter denna upptäckt. Clarice började göra en mindre håruppsättning. Hon var tvungen att vara synnerligen noggrann inatt för hon var gäst vid rådets bord. I kväll var det nämligen ett jubileum för segern vid slottet Tepes i Rumänien och i egenskap av den enda närvarande medlemmen av klanen Tepes var hon förärad en plats vid rådets bord. Slaget vid Tepes hade varit en stor seger för vampyrerna

gentemot deras ärkefiender, de Tre Vapnens orden. Det var hennes förfader den store Lucas Tepes som hade anført vampyrerna under slaget vilket hade gjort att hennes klan åtnjöt stor prestige under denna högtid. Värt att poängtera är dock att ordet klan inte är att likna vid den mänskliga motsvarigheten utan har en helt annan sammansättning även om lojaliteten till klanen är likvärdig. Enligt legenderna var den första vampyren en häxa i Tyskland som slöt ett förbund med Satan. I utbyte mot sin själ blev hon odödlig, dock kom gåvan med vissa restriktioner. Hon skulle bli en levande död därav oförmögen att få barn och hon förlorade sitt hjärta, vilket i sin tur födde ett begär efter blod eftersom även vampyrer behöver vätska för att inte bli vandrande skelett. Satan kombinerade dock hennes törst efter blod med förmågan att kunna reproducera sig. Häxan var tvungen att dricka en fullvuxen människas blod varje natt för att inte bli försvagad, dock kunde hon välja att bara bita personen ifråga och därmed göra denne till en vampyr. För att upprätthålla någon form av balans satte Satan en logisk gräns. Ju fler vampyrer det fanns desto svagare skulle varje individ bli. Vilket gjorde att häxan var tvungen att välja sina offer med omsorg för att inte utplåna sig själv. När överenskommelsen var skriven i blod och inbränd i häxans själ började hon sin jakt på blod. Det stod inte på innan staden där hon bodde bestod av i stort sett bara vampyrer. Dock hade ryktet spridit sig till provinshuvudstaden att stadens invånare var besatta av onda ting. Vilket fick den lokala feodalherren att reagera. I egenskap av en god kristen hade han tillsett brännandet av totalt femtio häxor och han var alltid på sin vakt mot ondskan i sin provins. Han samlade ihop sin här och begav sig av mot staden för att utreda vad det var som pågick. Häxan och hennes följeslagare hade börjat hänge sig åt någon form av vidrig kannibalism där de sög blod och åt av varandra för att överleva. De bjöd med andra ord inget större motstånd när feodalherren red in i staden med sin här. Som han senare skulle beskriva händelsen i sin dagbok var det inget annat än en slakt av bönder. Häxan och majoriteten av vampyrerna mötte sitt öde den natten och feodalherren satte hela staden i brand för att rena den från ondskan. Dock hade ett trettiootal vampyrer lyckats fly undan döden i staden och de samlades nu runt en lägereld ute i skogen. De uttalade ramsor och gjorde allt de kunde för att åkalla Satan. De hade hållit på i många timmar när han till slut hörsammade deras begäran och steg fram ur elden. Han hade åsett slakten igenom ögonen på en soldats häst och nu hörde han deras klagan och deras begäran om att få veta vad de hade gjort för att förtjäna ett dylikt öde! Satan brast ut i en förebrående predikan om att de hade varit svaga och obetänksamma som låtit sig mångfaldigas så pass fort och utan hänsyn till kvalitén på nya tillskott! Han var dock inte främmande för att sluta ett nytt förbund med dem nu när häxan var död, dock krävde han något i gengäld. Vampyrerna hade ett rådslag där de sökte enas om vad de kunde begära och vad de kunde erbjuda alternativt ge upp i gengäld. Efter en lång stunds diskuterande enades de bakom Vladimir Boskovs förslag. De skulle ge upp sin förmåga att vandra i dagsljus i utbyte mot krafter som skulle göra dem till mörkret och nattens härskare! Satan log när han mottog deras förslag och godtog det i sin ursprungliga form. Förbundet slöts med blod från alla vampyrer och ristades in i deras själar. Sedan gav Satan dem alla varsin unik kraft innan han åter försvann in i elden. Vampyrerna beslöt sig sedan för att det var bäst att de gick skilda vägar för de var alltför utsatta tillsammans. Så kom det sig att de olika klanerna uppstod i och med att vampyrerna slog sig ner på olika platser runtom på jorden och började skaffa sig sina egna följeslagare. Detta var historien om vampyrernas uppkomst och erövrande av natten och mörkrets domäner. Allteftersom tiden gick förenades de olika klanerna igenom äktenskap och rituella avtal, detta ledde dock till formerandet av klasser inom vampyrsamhället. De ursprungliga klanerna blev någon form av adel och endast medlemmar av ursprungsklanerna kunde väljas till vampyrrådet som var den högsta auktoriteten bland vampyrerna. Detta uteslöt dock inte att de nya klanerna kunde skaffa sig makt och prestige. Eftersom de aldrig kunde mäta sig med adelsklanerna i fråga om krafter valde varje klan att specialisera sig inom något område som de sedan kunde använda för att skaffa sig prestige. När det gällde spegeln till

exempel var det klanen Raluca som stod bakom den upptäckten. Nu tjänade de en förmögenhet som spegelmakare och var sedd som en av de mäktigaste av de ickeadliga klanerna. Allteftersom århundradena passerade ledde denna utveckling till att vampyrerna började kringgå de begränsningar som Satan en gång hade satt för deras ras. Man uppfann till exempel en dryck som gjorde att vampyrer kunde utsätta sig för solljus utan att ta skada och man lyckades till och med få liv i fortplantningsorganen. Dock lyckades man inte återskapa reproduktionsprocessen i form av ägg och spermier. Men att få njuta av sex öppnade en helt ny värld för vampyrerna som av naturen var lustdjur i och med sitt ständiga begär efter blod.

Clarice föraktade öppet det vulgära beteendet som hon såg hos många av sina fränder. Samtidigt hade hon dock en lustfylld affär med en annan kvinnlig vampyr. Men eftersom Clarice tillhörde vampyrernas säkerhetsorganisation, Fladdermössens väktare, var hon tvungen att följa dess kodex gällande att all lust var föraktligt och ett tecken på svaghet och svaghet var något skamligt bland dessa krigare. Vaktarna bestod av speciellt utvalda vampyrer som valdes med utgångspunkt från deras mod och förmåga snarare än härkomst även om ledarskapet i organisationen i regel bestod av adliga vampyrer. Deras uppgift förutom att skydda vampyrsamhället var att bekämpa deras mänskliga motsvarighet och ärkefiende, de Tre Vapnens orden samt agera livvakter åt vampyrrådet. Detta fick Clarice att tänka på de personer hon tagit av daga under sin karriär. Sjutton munkar och tre förrädare hade fallit under hennes klinga. Hon mindes fortfarande varje enskilt offers ansiktsuttryck när deras liv ändades. Det knackade på dörren och Clarice kom tillbaka till verkligheten igen. In kom hennes älskarinna, Magdalena. De två omfamnade varandra och förenades i en passionerad kyss. Men efter ett tag slingrade sig Magdalena smidigt ur Clarices famn och sade att det var bäst att de gick ned till middagen eftersom det vore oartigt att komma sent när Clarice var hedersgäst vid rådets bord. Clarice hade inget att sätta emot det argumentet även om hon brann av lust inombords. De lämnade rummet och skiljdes åt och hon vandrade nedför trappan till den stora salen. När hon gick kastade hon ett öga på de vackra porträtten av forna överhuvud för den klan i vars hus hon nu var gäst. Klanen Montgomery som var deras namn var kända för sina kunskaper inom vampyrernas historia och hade många enastående lärde bland sina medlemmar. När hon nådde slutet av trappan och trädde in i den stora salen blev hon andlös. Silkesgardinerna som täckte fönstren såg ut som om de blivit doppade i det renaste av blod och stolarna såg ut att vara urkarvade från ett trästycke var. Borden var tomma förutom enstaka karaffer med blod och ett fyllt glas vid varje stol. Hon förflyttade sig snabbt till sin plats vid honnörsbordet och slog sig ned. Hon smuttade på sitt glas och konstaterade att det måste vara blod från en ung kvinna med tanke på den söta eftersmaken som var karaktäristisk för just unga kvinnor. Clarice tittade sig diskret omkring och fann att på sin vänstra sida hade hon Viktor Illych, en rådsmedlem från den Sibirienbaserade Magnesia klanen, känd som en exceptionellt duktig svärdsfäktare. På sin högra sida fann hon till sin avsky att hon hade Daniel Lopez från den Brasilienbaserade Diablo klanen. Dessa var ökända för sin våldsamhet och även för att vara vampyrer extrema sexuella beteenden. På andra sidan bordet hade hon husets herre och klanen Montgomerys överhuvud Robert Montgomery. Han var en stilig man med maskulina dock inte skarpa ansiktsdrag och hans ögon utstrålade en slags sensuell intelligens. Många unga kvinnor hade fallit för hans charm igenom åren och detta hade olyckligtvis beseglats deras öde eftersom Robert aldrig gjorde någon till vampyr. Detta eftersom han hävdade att han aldrig funnit någon värdig att upphöja till det upphöjda tillstånd det innebar att vara vampyr. En fåfång och arrogant man med för mycket av sin hjärnkapacitet placerad i de nedre regionerna tänkte Clarice när hon fyllde på sitt glas med nytt blod. Hon skulle troligen inte bli tilltalad under middagen eftersom de stod så pass högre än henne och hon skulle inte tilltala någon eftersom hon förväntades känna sig så pass tacksam för att ens få sitta i deras närhet. Dock var hennes närvaro nödvändig eftersom hon

var den enda representanten för klanen Tepes närvarande. Ett par minuter förflöt innan det verkade som om alla gäster anlant och dörrarna stängdes. Robert reste sig upp med ett vinglas i handen och höll ett anförande om hur tacksamma de alla skulle vara för klanen Tepes insatser under slaget som ägde rum för runt fyrahundra år sedan. Han utbringade sedan en skål då alla utom Clarice reste sig upp och skålade till klanen Tepes ära. Efter att skålandet var slut, vidtog festligheterna och samtalandet tog vid. Eftersom hon var ensam gäst vid rådets bord satt hon och lyssnade på deras samtal. Det stora samtalsämnet verkade vara att klanen Pendragon hade blivit utsatta för ett angrepp borta i Wales. Attacken hade slagits tillbaka med relativt små förluster men det var ändå oroande att munkarna hade kännedom om ännu en klans högkvarter. Enligt ryktena diskuterade nu åldersmännen i Pendragon om huruvida man skulle omlokalisera sig till någon annan plats av säkerhetsskäl. Då bröt sig Daniel Lopez in i diskussionen.

"Måhända är det så att våra engelska fränder inte satsar lika hårt på säkerheten som vi andra?"

Nu tystnade de flesta av rådsmedlemmarna runt bordet och riktade sin uppmärksamhet mot Pendragons representant vid bordet. Longfellow Pendragon var en man känd för att ha ett enormt tålamod och var oftast en lugnande kraft på hetsiga diskussioner. Men nu såg de hur han ansträngde sig för att behålla sitt lugn. Han suckade djupt innan han svarade Lopez.

"Om mitt minne inte sviker mig Daniel så röstade du emot vårt förslag att utöka väktarnas antal vid mötet förra året. Och eftersom vi är så pass få på de brittiska öarna så kan vi inte ställa upp lika många krigare såsom ni kan i Brasilien. Dock kan jag försäkra dig att vår säkerhet ändå är av yppersta kvalité tack vare våra krigares kompetens och mod! Till sist vill jag poängtera att jag flera gånger begärt fler vakter från väktarna men de har svarat att de inte kunnat avvara en endaste man!"

"Det är sant att jag röstade emot en expansion av väktarna eftersom jag anser dem vara en föråldrad rest från en svunnen tid som endast lever vidare på gamla bedrifter! Jag är av den åsikten att en ny och modern säkerhetsorganisation måste sättas upp under ett starkare ledarskap än vad väktarna har idag!"

Nu kastade sig väktarnas nordamerikanske chef in i diskussionen.

"Jag begär att du förklarar dig Daniel, du kan inte kasta ur dig något dylikt utan en ståndkraftig förklaring!"

Daniel sippade på sitt blod och smackade ljudligt innan han återigen tog till orda.

"Jag menar det jag säger Peter, att era metoder och er utrustning är föråldrad och att detta leder till att vi tappar mark och makt till våra fiender!" Större delen av rådsmedlemmarna började nu känna sig synnerligen obekväma eftersom diskussionen vid rådets bord nu tilldrog sig uppmärksamhet från resten av rummet. Det här var en diskussion som skulle föras bakom slutna dörrar på vampyrrådetets sammanträden, inte inför en fullsatt sal med löst folk. Med tanke på att ett sådant sammanträde skulle äga rum i Paris om två veckor fann de flesta det synnerligen onödigt att lufta en sådan splittring här och nu. Men Peter Magellan var snabb att replikera.

"Vår organisation är av den åsikten att striden skall föras i det dolda utan att väcka onödig uppmärksamhet. Om du sedan tog dig tid att se på statistiken så skulle du finna att vi utvidgat vårt territorium med 150 % de senaste åren!"

"Med andra ord så menar du att det är bättre att våra krigare dör för att inte råka störa några stackars människor?"

Innan Peter fick en chans att replikera ingrep Robert Montgomery.

"Nog! Det här är en fråga som inte skall dryftas här! Nu fortsätter vi festen och lämnar dessa spörsmål till ett annat tillfälle!"

Hela salen föll i tystnad men snart började man återigen diskutera saker av mer lättsinnig natur. Clarice satt dock fortfarande försjunken i djupa funderingar. Vampyrrådetets beslut och

dekret lät sällan tala om sig på någon lägre nivå än varje klans beslutande råd som sedan omsatte besluten i regler och order till medlemmarna. På så sätt så visste man aldrig vilken regel som var beslutade av den egna klanen eller vampyrrådet. Dock kunde man igenom att hålla öronen öppna få små bitar av information om mer uppseendeväckande händelser och beslut. Det som var uppseendeväckande här och nu var dock att rådsmedlemmarna öppet hade utmanat varandra på en offentlig arena. Hon hade sett hur vissa runt bordet var förvånade över incidenten medan andra reagerat mer som om de visste att den skulle inträffa. Med andra ord skulle det troligen ske något omvälvande eller blodläggas en djup splittring inom rådet på det uppkommande mötet. Men hon visste alltför lite för att kunna dra några egentliga slutsatser. Det bästa var att avvakta och sedan delge hennes överhuvud Raque Tepes denna information när hon kom hem. Festen fortgick i några timmar innan rådsmedlemmarna lämnade festen och detta innebar i praktiken att festen skulle vara slut inom en timme. Clarice avvaktade några minuter innan hon drog sig tillbaka till sitt rum. Förhoppningsvis skulle Magdalena vara där. Men när hon öppnade dörren till sitt rum fann hon det vara lika öde som hon lämnat det. Hon borstade tänderna och lade sig sedan tillrätta i kistan för att invänta sömnens ankomst.

Solen vandrade längs himlavalvet och slutligen sjönk den sakta ned längs horisonten. Munkarna började komma tillbaka till kyrkan för det stundande valet. Mario blickade upp mot ett hustak där han såg en stenstod. Dock visste han att det egentligen var en broder som stod på vakt. Det sade sig självt att man inte kunde samla ledarskapet och större delen av en orden på samma plats utan bevakning. Kyrkan hade alltför många fiender för att tillåta sig sådana friheter. Han klev in igenom porten och placerade sig på tredje raden på vänster sida. Munkarna var nervösa vilket syntes på deras kroppsspråk, somliga mer än andra. Det dröjde en lång stund innan prefekten konstaterat att alla var närvarande. Vakterna hade avlagt sina röster i förväg under översyn av de båda kandidaterna för att garantera en rättvis omröstning. Nu inledde prefekten, som för övrigt var oberoende, med att kortfattat summera situationen och förklara hur valet skulle gå till. De två kandidaterna skulle få hålla ett kort anförande på fem minuter var och sedan skulle samtliga bröder få kliva fram och avlägga sin röst i kistan som stod framför altaret. I stort sett alla bröder hade egentligen redan skrivit ned sin kandidat på sitt papper men regler var regler. Marcello Gambo intog predikstolen och höll ett stillsamt men värdigt anförande om hur deras fallne ledare hade stått för en viss inriktning. Men att han Marcello Gambo ämnade föra denna inriktning till en ny nivå i och med anammandet av ny teknik och hjälpmedel. Dock poängterade han att han hade all respekt för de gamla traditionerna och att det nya endast skulle ses som ett komplement och ingen ersättare för det gamla. Han avslutade med att be Gud vägleda bröderna i deras val. Därefter intog Fransisco Castellamare predikstolen och höll ett känslösamt anförande om hur han som förstebroder skulle sträva efter att bevara arvet efter den fallne Giovanni Mozzarella och verka för att orden inte övergav sina traditionella värderingar och metoder. Även han avslutade med att be Herren vägleda bröderna i deras val. Han steg ned och satte sig bredvid Marcello. Nu signalerade prefekten att röstandet kunde börja och rad efter rad reste sig och gick fram och avlade sina röster. När den sista brodern stigit fram och lagt sin röst i kistan så tog lyfte två vakter upp kistan och snurrade den fyra varv innan de ställde ned den och låste upp locket. Prefekten tog röst efter röst och läste upp namnet på röstsedlarna högt och då ritades ett streck på en griffeltavla för varje röst på respektive kandidat. Till en början var det jämnt eftersom fraktionerna satt längst fram på respektive sida. Men sedan ledde Fransisco ett tag innan Gambo slutligen drog ifrån rejält. Mario kände spänningen stiga i rummet när prefekten tog upp den sista rösten och läste.

”Castellamare”

Gambo log kallt medan Castellamare kokade av ilska, det var svårt att avgöra om den var spelad eller inte. Han visste ju hur det skulle gå. Prefekten förklarade att under vägledningen

av Herren hade bröderna valt Marcello Gambo till ny förstebroder. Då ställde sig Castellamare upp och ropade:

”Jag har Gud på min sida!”

Församlingen blev plötsligt väldigt orolig och alla stirrade på Gambo som var chockad av händelseutvecklingen. Men han återfick snart fattningen och plockade upp den kastade handsken.

”Nej, jag har Gud på min sida!”

Prefekten såg väldigt spänd och obekvämt ut med hur situationen skiftade från harmlös till eventuell blodspillan. Då kontrade Castellamare med att åberopa svärdets ära och Gambo accepterade utmaningen. Nu var det dags att agera. Mario reste sig och började mässa rosens bön. Det var en bön som handlade om att två bröder slogs med varandra, då steg Gud ned på jorden och frågade dem varför de tvistade. Då visade det sig att de båda hade missuppfattat varandra och det egentligen inte fanns något att träta om. Alla i kyrkan stirrade på Mario tills bönen var färdigmässad och han kunde se hur prefekten andades ut för denna utväg. Prefekten tog till orda och förklarade vad rosens bön innebar och nya röstsedlar delades ut till bröderna. Mario kunde se hur Castellamares ögon blixtrade varje gång han tittade åt Marios håll. Röstningsproceduren började om igen och en ny griffeltavla fördes fram. Nu skulle Marios öde på sätt och vis avgöras. Om han förlorade den här omröstningen skulle hans prestige och ära krossas fullständigt. För i praktiken hade han utmanat hela ledarskapet och dess kompetens. Prefekten skrev upp ett För och ett Emot angående duellen på tavlan och började sedan räkna rösterna. Till en början var det nästan bara För-röster och Mario började kallsvettas. Men sedan tog det stopp och Emot-rösterna vällde in. När det återstod runt tio röster hade Mario mer än två tredjedelar av orden bakom sig och hade i praktiken segrat. Men prefekten läste upp de tio sista rösterna och även de anslöt sig till Emot-sidan. Nu var det även i praktiken klart att Gambo var den nye förstebrodern men reglerna föreskrev att en ny omröstning hölls och så skedde också. Röstresultatet blev exakt detsamma och Marcello steg upp i predikstolen och tackade Gud och bröderna för visat förtroende. Hans anförande skilde sig inte speciellt mycket från det han hållit innan som kandidat. Plötsligt slogs kyrkportarna upp på vid gavel och in kom en man klädd i vit kostym och blåa runda solglasögon. Vakterna rörde sig snabbt emot honom men han gjorde en rörelse med sin handsklädda hand och plötsligt kastades de bakåt. Andra bröder gjorde en ansats till att resa sig men då talade mannen.

”Sitt ned kära munkar. Jag är inte här för era själar idag.”

Marcello som var skräckslagen och rasande på samma gång sade bister.

”Vem är du att vanhelga denna kyrka?”

Mannen skrattade och tog av sig solglasögonen, de dolde ögon av eld. Där pupillen var på en vanlig människa syntes endast en brinnande eld.

”Mitt namn är Gabriel White och jag pissar på er kyrka! Låt oss inte spilla mer tid på oväsentligheter. Jag är här för att informera er om att ni är dömda. Era sinnen är korrumpierade och era själar bortom räddning. Nu undrar ni varför era vakter släppte in mig? Det var inte speciellt svårt att övertyga dem om att de borde hoppa mot sin död, det var snarare ett sant nöje att skåda hur svag människan egentligen är!”

Vakterna försökte smyga runt och överraska honom bakifrån men Gabriel bara skakade på huvudet och gjorde en rörelse med handen. Då började vakterna plötsligt hosta och de sjönk ned på backen sprattlandes som fiskar på land. Gabriel gjorde ännu en rörelse och de slutade hosta och sög girigt in luft i sina strupar igen.

”Ni är som sagt maktlösa! Men nu måste jag tyvärr lämna er åt ert öde, men vi ses igen!”

Gabriel lyfte lätt på hatten och vände sig om och lämnade kyrkan. Portarna for igen bakom honom. Munkarna var skräckslagna! Hur kunde en demon ta sig in i självaste Rom och hur visste han vart deras kyrka var belägen? Vatikanen förfogade över fler ordnar än bara de Tre

Vapnens orden och schweizergardét var betydligt större än det såg ut officiellt sett. Men allt detta hade alltså misslyckats med att hålla denna okända men uppenbarligen mäktiga demon utanför trons centrum! Marcello hade nu återfått fattningen och delegerade ut order likt general Patton själv. Prefekten fick order om att genast bege sig till en källarlokal och hämta ut en arsenal med moderna vapen. Hans nyutsedde andrebroder Marcus Tell fick order om att kontakta de andra ordnarna och schweizergardét och undersöka vad som hade hänt. Själv skulle han bege sig till den heliga Stolen och presentera sig samt underrätta påven om vad som hade hänt. Resten av bröderna fick order om att vara på sin vakt och sprida ut sig i staden tills andra order gavs. Marios tankar rusade likt ett pendeltåg inne i huvudet. Vem? Vad? Hur? Varför? Men han begav sig ut på gatan och beslöt sig för att dra sig mot Petersplatsen. Han gick väldigt snabbt och fingrade på krucifixet han hade runt halsen. De enda vapen han hade på sig var en mindre dolk och en flaska vigvatten, resten låg i hans rum i klostret. Några minuter passerade och nu befann han sig i utkanten av torget. Sakta spankulerade han mellan olika turistgrupper och låtsades vara en munk på besök i den heliga staden. Han såg andra bröder göra detsamma. Allt verkade som vanligt, turister överallt och människor på väg till eller från en del av Vatikanen till en annan i något ärende. Plötsligt hördes hästars frustanden och människor började skrika! Mario vände sig genast om och lade handen runt dolkskaftet. De var fyra stycken och de red på stora krigshingstar. Utan barmhärtighet sprängde de fram mot mitten av torget och det var ett rent under att ingen blev översprungen. Deras svärd brann av eld och snart de satte ner svärderna i backen och började rida i ett komplicerat mönster. Mario tittade mot de andra bröderna och de beskådade bara händelseutvecklingen. Detta kunde inte få fortgå! Han drog sin dolk och greppade flaskan med vigvatten. Med raska steg så placerade han sig i vägen för en av ryttarna. Ryttaren slog dock inte av farten utan galopperade för fullt. Ryttaren var klädd i en svart rustning och hjälmen var konstruerad så att man inte såg några ögon. Men Mario kunde känna på auran att detta var inget mänskligt ting utan en onskans budbärare. När ryttaren var runt tio meter bort så kastade Mario flaskan och den krossades rätt i ansiktet på ryttaren som brast ut i ett öronbedövande skri och hästen började kasta sig åt sidorna. Det ångade om ryttarens hjälm och han slet av den och avslöjade en demons ansikte. Vigvattnet hade fränt likt syra men ansiktet bestod av två stora glödande ögonbollar med en spetsig näsa och slemmiga läppar, ansiktet var avlångt med en spetsig haka. Han hade fått kontroll över hästen igen och stirrade på Mario. Varelsen talade med en röst som fick armhåren att resa sig.

"Din själ skall jag personligen tortera enfaldiga munk!. Du skall få brinna om och om i skärselden! Men först skall du få se din dömda värld gå under!"

Resten av ryttarna hade slutfört mönstret och en av dem tog upp den kastade hjälmen. Sedan gav de sig av i galopp bort från Petersplatsen igen. Mario skakade i hela kroppen. Vad höll på att hända egentligen?

Gryningen anlände i Chicago och människorna steg upp för att äta frukost och bege sig till sina arbeten. Väl där så slet de i sitt anletes svett för att få ihop pengar nog till sin familjs överlevnad. När arbetsdagen äntligen var över så begav de sig alla hem för att äta middag med sina familjer, sedan samlades allihop framför den moderna graalen Tv. Alla var de för trötta för att inse i vilken riktning världen färdades. Gatuvåldet ökade alarmerande och tidningarna rapporterade om nya mord varje dag. Men vilka var de att bry sig? Dessa arma människor på samhällets botten som arbetade hårt bara för att få det att gå runt. Det var endast de som hade pengar som hade tid att reflektera över världens ständiga förfall. Människorna som levde där nyheterna skapades såg knappt en polis nuförtiden. Och gjorde de mot all förmodan det så passerade de i en tungt bepansrad patrullbil. Enda gångerna polisen vågade sig in i dessa kvarter var när de kom i full styrka för att göra något tillslag eller en razzia. Den enskilde knegaren uppmärksammade inte hur världen sakta men säkert förändrades till en mer kall och

bister värld. För vem brydde sig om något längre? Myndigheterna hade för länge sedan lämnat dessa kvarter åt sitt öde. Om ingen brydde sig vad spelade det då för roll att världen egentligen förändrades mitt framför deras ögon?

En vakt knackade på hennes dörr runt åtta på kvällen för att väcka henne. Hon tänjde ut musklerna lite grann innan hon gjorde sig i ordning. Hennes plan hem till Rumänien skulle inte gå förrän vid elva så hon hade några timmar att slå ihjäl innan dess. När hon var klar med makeupen så gick hon ned till matsalen och tog sig en kopp kaffe och en Chicago Tribune. Sedan satte hon sig vid ett tomt bord längst in i salen. När hon kommit till sportsidorna så drogs en stol ut och Peter Magellan slog sig ned vid bordet. Hon lade ned tidningen på bordet och tittade honom i ögonen.

”Jag behöver prata med dig.”

Han gjorde en svepande gest mot dörren och reste sig upp. Clarice drack snabbt upp sitt kaffe och följde efter. De gick igenom herrgården ut till en svart bil. Peter satte sig på förarplatsen och Clarice på passagerarplatsen. Han backade runt och körde ut igenom grindarna. Väl ute på allmän väg igen så ökade han farten markant och tände en cigarett. Han erbjöd Clarice en och hon tog gladeligen emot en. Hon rökte sällan men å andra sidan hade hon inga fungerande lungor så det gjorde varken till eller från egentligen. Men hon tyckte om själva handlingen och hon inbillade sig att det hjälpte henne att slappna av. De åkte under tystnad i några minuter innan Peter fimpade cigaretten.

”Som du märkte igår så finns det en splittring inom rådet. Anledningen till denna splittring är ankomsten av en ny fiende. Attacken på Pendragon Manor var inte munkarnas verk. Det var bara ännu ett angrepp av många som skett under de senaste tre månaderna. Vi vet inte vilka de är eller vad de vill egentligen. Men deras målsättning är rätt klar, de siktar på att ta över. Under de senaste tre månaderna har vi förlorat trettiofyra operatörer och två klaners högkvarter har blivit totalt utplånade. Det var ren och skär tur att klanen överlevde i Pendragon. Vi var ett större sällskap som var där på besök just då och därför kunde vi snabbt gå till motangrepp.”

Clarice var både överraskad och nyfiken på samma gång. Hon var besviken på att hennes organisation verkade vara så maktlös i jämförelse med den nya fienden men samtidigt var hon fascinerad av att någon vågade utmana vampyrerna. Peter tände ännu en cigarett.

”Gårdagens diskussion var en avsiktlig markering från Lopez och hans likar att de inte har något förtroende för oss väktare längre eftersom vi inte har en aning om vilka det är som utmanar oss!”

”Hur kan ni vara så säkra på att det inte är munkarna?”

Peter fick ett kallt leende på läpparna.

”För att offren har fått sina ögon bortslitna och blodet utsuget.”

Även om kampen mellan munkar och vampyrer var på blodigaste allvar så fanns det en viss hederskodex även där. Munkarna vanhelgade inte kropparna mer än nödvändigt. De halshög vampyrerna, drev en påle igenom deras hjärtan och placerade huvudet på magen. Likväl som vampyrerna dödade munkarna, sög ut deras blod och sedan lämnade kroppen såsom den var. En ömsesidig respekt som gjorde att båda sidor fick tillbaka sina stupade i ett värdigt skick.

”Men då undrar du säkert vad vi faktiskt vet? Det är tyvärr inte mycket alls! Vi vet att de ser ut som människor och att de även har angripit munkarna så vi sitter paradoxalt i samma båt hela högen!”

”Det där var trots allt rätt mycket information måste jag säga. Vilken roll spelar jag i allt detta?”

”Jag vill att du ska leda en grupp operatörer svart och rapportera endast till mig. Om vi inte hinner få fram mer information innan rådsmötet så vetefan vad som kommer att hända!”

Svarta operationer var sådana som inte var sanktionerade av vampyrrådet och skedde utan deras vetskap. Om en sådan operation uppdragades så renderade det i regel mycket hårda bestraffningar, ledaren brukade få plikta med sitt liv. Samtidigt så var svarta operationer något som var mycket meriterande inom väktarna eftersom det tydde på att man kunde sin sak och vågade köra sitt eget race. Clarices tankar spelade amerikansk fotboll just nu. Ena tanken blev brutalt nertacklad av den andra och bollen bara flög fram.

”Jag vill ha mer information innan jag säger bu eller bä”

”Visst. Du får fyra operatörer och en kanal till Blodsbiblioteket.”

Nu blev Clarice rejält överraskad. Blodsbiblioteket var vampyrernas heligaste institution där all information om vampyrer fanns samlad. Endast de mest välrenommerade forskarna fick tillträde dit och det var ingen som var riktigt säker på vart det låg. Det hade sin egen säkerhetsorganisation som var helt fristående från väktarna för att garantera absolut sekretess och högsta säkerhet. Peter log och stannade bilen på en parkeringsplats längs vägen och tände ännu en cigarett.

”Obegränsad tillgång till information men du måste motivera varje begäran. Överbibliotekarie Mordechai är en gammal väktare så han är lika mån som vi om väktarnas fortlevnad därav hans samarbetsvilja i detta ärende.”

”Men hur skall vi arbeta och vilka resurser har vi att tillgå?”

”Det är upp till dig, det enda jag begär är resultat! Du har hela väktarnas budget att tillgå om det skulle behövas men det sitter tio miljoner på ett konto som startkapital.”

Clarice hade redan nappat på erbjudandet. Av olika skäl förvisso, hon kunde inte förneka att hon månade om sin organisations fortlevnad men samtidigt så var detta en otrolig chans både karriär och spänningsmässigt. Hon lät några minuters tystnad passera bara för att inte visa att hon var lättköpt.

”Jag är på.”

Peter plockade fram en väska från baksätet som han gav Clarice.

”Däri har du kontonummer och en laptop. Du kommunicerar med Mordechai igenom BATnet, uppkopplingen är redan konfigurerad. Men som sagt ha på fötterna när du begär ut information, Mordechai tar stora risker för vår skull. Du får hoppa ur här så kommer ditt team strax och hämtar dig. Är det nåt mer du behöver veta?”

”Varför jag?”

”Tacka din lyckliga stjärna. Vi hörs!”

Clarice klev ur bilen och Peter vände bilen och försvann bortom synhåll. Allt hade gått så fort, från att vara på väg hem till Rumänien till att leda en svart operation för att rädda väktarna. Ett par bilar passerade men ingen tog någon notis om henne. Eller det var snarare troligt att det inte såg henne alls eftersom det var mitt i natten. Efter att runt en halvtimme passerat så såg hon bilen svänga in och stanna framför henne. Hon granskade ansiktena i bilen men fann inget hon kände igen. Clarice klev in i bilen och stängde dörren. Den åkte genast iväg ut på vägen igen.

”God kväll. Jag antar att du är Clarice Tepes?”

”Rätt gissat och du är?”

”Mikhail Tjernoby!”

”Nåväl Mikhail åk till Fuller Park. Vi ska shoppa lite”

Fuller Park klassades som ett av Chicagos farligaste områden på grund av det lilla områdets höga antal gatugång. Det var även där du lättast kunde få tag i den utrustning gruppen var i behov av. Bilfärden tog runt en timme med ett kortare stopp för att plocka ut ett par hundratusen i kontanter. Det visade sig att gruppen var rätt global till sin sammansättning. Mikhail var från Tjeckien, Hugo var från Venezuela, Emma var från England och Maria från Eritrea. Deras gemensamma nämnare var att de alla var goda vänner med Peter. Clarice hade fortfarande inte förstått hur hon kunde bli utsedd till denna grupps ledare. Allteftersom

samtalet förflöt så förstod hon att hon var den mest erfarna av dessa operatörer men hon hade ingen större relation till Peter förutom att de hade träffats på olika uppdrag igenom åren och arbetat ihop någon enstaka gång. De började närma sig Chicagos mer nedgångna delar och alla blev mer på sin vakt. Många uppdrag hade gått om intet igenom åren på grund av att människor blandat sig i medvetet eller omedvetet. Som väktare får man igenom åren ett stort kontaktnät världen över bland den undre världen. Där du kan köpa vad du vill utan frågor så länge du har pengar att betala med. Nu var de på väg till en vapenhandlare vid namn Clarence. Clarice hade inte träffat honom på ett par år men han var en välrenommerad handelsman som var respekterad av samtliga gäng i området så han var förhoppningsvis fortfarande aktiv. Bilen saktade in och Clarice slog numret till hans mobiltelefon. Signalerna gick fram och Clarice började frukta att han bytt nummer. Men precis när hon tänkte lägga på så svarade han.

”Vem är det?”

”Det är Clarice från Brooklyn.”

”Ahh. Det var länge sedan Clarice. Jag trodde nästan att vår herre hämtat dig till de fjärran jaktmarkerna eftersom jag inte hört av dig på ett tag.”

”Ingen fara än har jag hälsan i behåll. Jag behöver shoppa lite, är du kvar på samma ställe som förut?”

”Jodå affärerna rullar på som vanligt. Jag har till och med utökat mitt sortiment med lite häftigare grejer. När kommer du?”

”Nu”

”Ok. Jag är där om fem minuter.”

Clarice lade på och guidade Mikhail till ett industriområde i östra Fuller Park. De stannade utanför en stängselomgärdad lagerlokal. Clarice såg de sedvanliga vakterna som var maskerade som knarklangare som omgärdade lokalen vid gathörnen. Hon sade åt Emma att följa med in. De klev ur bilen och ställde sig framför grinden. Clarice vinkade mot kameran som satt på grindstolpen och grindarna gled isär. Vid dörren till lokalen trädde två bastanta svarta män fram och tog ifrån dem deras vapen. De eskorterades ned till källaren där Clarence översåg frambärandet av stora trälårar.

”Hallå där! Allt väl?”

De skakade hand och Clarence tände ytterligare ett par lampor i lokalen.

”Jag tog mig friheten att ställa fram grundsortimentet samt lite nyheter från fabrikanterna. Men som alltid så kan jag fixa fram vadhelst som behövs. Allt är bara en fråga om tid och pengar”

Clarice granskade de öppnade lårarna och räknade i huvudet. Hon stannade vid en stor lår som innehöll ett prickskyttegevär.

”Det är vad du tror det är. En WA-2000 från Walther, jag lyckades efter många om och men äntligen komma över ett exemplar från en handlare norrut.”

WA-2000 ansågs bland proffs vara ett av de mest fulländade prickskyttegevären som någonsin producerats. Det hade endast tillverkats 176 stycken exemplar av vapnet och de flesta exemplaren huserade hos samlare och enstaka frilansare.

”Hur mycket?”

”100 000, men du får den för 90 000 eftersom du är stamkund.”

Senast Clarice hade varit här var när hon skulle utrusta en stormgrupp på femtio man. Hon hade satt sprätt på omkring femton miljoner på en timme.

”Taget”

Hon fortsatte vandra runt lårarna och räkna ut vad hon behövde. Efter runt en halvtimme så bad hon om att få ett block på vilket hon ned vad gruppen behövde.

”Det där räcker till att börja med”

Clarence tog emot listan och lekte lite med skägget.

"Jag är två automatkarbiner kort just nu men ge mig en timme bara så är det fixat. Resten har jag i lager. Vart vill du ha det levererat?"

"Ring mig om en timme så får du en adress. Jag vill ha lastbilen du levererar i också"

"Visst. Betalningen?"

Clarice öppnade väskan.

"Hälften nu hälften vid leverans i vanlig ordning"

"Absolut"

Vampyrerna lämnade lokalen och satte sig i bilen igen. De åkte runt planlöst i en timme innan Clarence ringde. Efter en kort diskussion stämde de möte vid en bensinmack strax utanför Chicago. Mikhail körde dit snabbt och effektivt. Maria och Hugo hoppade av strax före bensinmacken för att ligga i bakhåll utfall något gick fel. Macken var en Shell och de parkerade vid långtradarparkeringen. Clarice kollade på klockan, de var fem minuter tidiga. Men det dröjde tio minuter innan långtradaren rullade upp bredvid dem och Clarence klev ur åtföljd av två livvakter. Han tog upp Clarice på flaket och drog av locket på lårarna för att visa att de innehöll de utlovade varorna. De klev av flaket och Clarice öppnade väskan. Clarence tog två sedelbuntar på måfå och bladdrade igenom dem. Sedan skakade de hand och Clarence försvann bort till en parkerad bil. Clarice sade åt Emma att köra långtradaren och hoppade sen in i bilen igen. Hon läste på lappen igen. Peter hade köpt en gård åt dem som var belägen en bit utanför staden relativt isolerad från grannar och dylikt. Nu hade de en bas, vapen och ett mål. Jakten kunde börja...

Den italienska polisen hade spärrat av större delen av Vatikanstaten och media hade redan basunerat ut bilderna på det gigantiska pentagrammet som ryttarna hade ritat upp på Petersplatsen. På debattprogram i TV pratade man om att detta förhoppningsvis endast var ett busstreck av några skojfriska individer men risken fanns ju att det var apokalypsens fyra ryttare som visat sig! Om detta tvista de lärde åtskilligt i debattprogram, nyheter och tidningar. Mario stod på vakt utanför klostret tillsammans med många andra bröder. Man vågade inte ta några risker. Broder Tells rundringning visade att alla normala säkerhetsarrangemang hade fungerat som de skulle när demonen vandrat rätt in i Vatikanstaten. Men nu hade man skärpt säkerheten många gånger om efter ryttarnas spektakulära uppvisning. Man var ense om att det var demoner som visat sig men var det verkligen apokalypsens fyra ryttare som visat sig och vad innebar det i sådana fall? Parallellt med detta hölls begravningsceremonier för de vakter som hade hoppat mot sin död under demonens inflytande. Allt som allt hade orden förlorat tio man på grund av honom. De skriftlärdade sökte med ljus och lampa i skrifter och databaser efter mer information om vilken demon det kunde vara som agerade under namnet Gabriel White men ännu hade man inte funnit något matnyttigt. Mario granskade uppmärksamt alla människor som rörde sig utanför kyrkan. Men det var mestadels nunnor, präster och någon enstaka polis. Han funderade över det gångna dygnet om och om igen. Nog för att han hade kämpat mot mäktiga demoner under årens gång men ingen hade varit så mäktig som den som visat sig igår. Bröderna var trots allt härdade krigsmän i kyrkans tjänst som alla ägde en enorm mental och fysisk styrka. Men med en handviftning hade demonen fått munkarna att skaka likt fiskar på torra land. Plötsligt kom Marcello Gambo ut från klostret med ett gäng bröder som eskort. Han klev in i en väntande bil och for iväg. Mario och de andra vakterna var nu utrustade med automatvapen som de dolde innanför sina kåpor. Epokskiftet hade gått snabbt efter att valet var avklarat. Nu förfogade orden över en arsenal likvärdig med ett mindre land. Nu kom prefekten ut igenom dörren och vinkade till sig alla vakter som samlades runt honom.

"Broder Gambo har gett order om att ni alla skall återgå till era tidigare uppdrag. Vi kan inte låta ondskan härja fritt bara för att ett par demoner har gjort någon form av

cirkusuppvisning utanför våra portar. Gå in till kvartersmästare Fredrick så kommer ni att få ett diplomatpass så ni kan ta med er utrustningen utan problem. Frid vare med er bröder!”

Mario gick in till sitt rum och packade ned den gamla och nya utrustningen i sina väskor. Sedan begav han sig till broder Fredrick och pratade lite om nya och gamla tider och fick sitt diplomatpass. Därefter lämnade han klostret och tog en taxi till flygplatsen.

Flygturen tog ett antal timmar och Mario öppnade genast sin laptop och började leta efter information. Som medlem i orden så hade han tillgång till i stort sett alla arkiv och databaser utom de absolut mest säkerhetsklassade som i stort sett endast påven och kardinalerna hade tillgång till. Han började med att granska de senaste profilerna över onskans representanter på jorden. Den största och farligaste organisationen var vampyrerna i form av Fladdermössens väktare. De var ordens ärkefiende och mellan de två organisationerna rådde ett ständigt krigstillstånd. Enligt de senaste underrättelserna så hade inte väktarna uppvisat någon markant ökning av aktivitet utan det verkade rulla på som vanligt. Det enda anmärkningsvärda var en incident för en månad sedan då fyra bröder hade stupat under två olika uppdrag i Prag. Man misstänkte att väktarna låg bakom angreppet men man hade inga konkreta bevis som pekade ut just dem. Mario bläddrade vidare. Varulvarna som aldrig var speciellt många hade man inte mycket att säga om. Vissa observationer hade gjorts men inget utöver det normala. Zombieutbrotten var lättträknade och det största var det Mario jobbade med att krossa just nu. Men även där var läget relativt lugnt. Under de kommande timmarna så betade Mario av alltifrån satanistgång i Kalifornien till häxor i Ungern. Men ingenting visade sig vara mer eller mindre aktivt mot vad det brukade vara. Vilket var besynnerligt eftersom om en sådan domens dag som ryttarna och demonen pratade om var i antågande så borde onskans makter formligen explodera av aktivitet inför det förestående partajet. Nu meddelade piloten att han skulle påbörja inflygningen till Bahamas och alla passagerare ombads stänga av all elektronisk utrustning och sätta på sig bältena. Mario tryckte ihop laptopen och slöt ögonen. Må så vara att han slogs mot demoner och allsköns ting utan större fruktan. Men han hatade landningar för då hade han ingen möjlighet alls att påverka vad som hände. Dock visade sig hans fruktan vara obefogad. Piloten satte ner jumbojeten alldeles perfekt. Han lämnade planet och steg ut i den stekande solen. Han fick bagaget i handen av bagagepersonalen och gick med väskorna till den särskilda säkerhetskontrollen som i praktiken bara kollade innehållsförteckningen för hans bagage och sedan släppte igenom honom. Det hade sina fördelar att resa med diplomatpass. Mario viftade in en taxi och åkte till det hotell där han huserade sedan tidigare. Han försökte koncentrera sig på sitt uppdrag igen men de gångna dygnens händelser malde fortfarande i bakhuvudet. Eftersom han inte var det minsta trött så slängde han bara in grejerna i sitt rum när han anlände till hotellet. Sedan tog han en ny taxi till Malaca vilken på dagarna var en trevlig liten turistby där det tillhandahölls allehanda krimskrams medan det på nätterna var centrum för öns voodoo ritualer. Eftersom de övriga häxmästarna ogillade den makt häxmästaren Mazula började få i och med sina zombies så hjälpte de mer än gärna munken att skaffa bort honom. Ännu ett bevis på riktigheten i orden din fiendes fiende är din vän. Taxin släppte av honom utanför en lunchrestaurang och Mario började promenera mot utkanten av byn. Han ämnade besöka Btang'olu vilken var en gammal häxmästare av den gamla stammen. Btang bodde i ett skjul strax utanför staden där han spådde folks händer mot betalning. De flesta husen eller skjulen här omkring var fallfärdiga men å andra sidan var Bahamas för turistexploaterat för att kallas U-land men samtidigt var befolkningen för fattig för att vara ett I-land. Ännu en av trons paradoxer enligt Mario eftersom detta inte var ett verk av Gud eller Satan utan snarare frånvaron av deras inflytande. Btang satt och rörde i en gryta med något osmakligt i när Mario kom. Den gamle mannen visade med en gest att Mario skulle slå sig ned. Btang fokuserade till fullo på innehållet och grytan samtidigt som han mumlade blott hörbara fraser på något glömt språk.

Så höll han på i en halvtimme och Mario blickade ut mot den klarblå oceanen vars vågor rullade in längs stranden en bit bort. Till slut så verkade han vara nöjd med sin gryta och drog av den från elden. B dang hämtade två skålar med ris och gav den ena till Mario.

"Det är vackert väder idag men i morgon kommer stormen från väster"

"Men det syns ju inte ett moln på himlen?"

B dang log ett lurigt leende som blottade hans gulnande tänder.

"Voodoo är inte allt min vän. Igenom att se på fågelns flykt och myrornas flykt mot högre höjder så kan jag lova dig att stormen kommer i morgon."

Mario hade hört den gamle mannens väderspådomar två gånger tidigare och båda gångerna hade de visat sig till fullo sanningsenliga.

"Jo naturen döljer små mirakel som de flesta inte ens vet om. Det var väldigt gott ris föresten!"

"Tack. Efter förfädernas recept som alltid, de visste hur man lagade mat på den tiden. Du är här angående Mazula antar jag. Honom har jag inte sett på ett bra tag vad jag minns men ett par dollars friskar alltid upp minnet!"

Mario skakade på huvudet och plockade fram en rulle som innehöll tio femtiodollarsedlar som han gav häxmästaren. Denne luktade mångt och länge på rullen som han satte bakom örat.

"Nu minns jag när jag såg honom senast. Han var närvarande vid ceremonin för två dagar sedan och jag skulle tro att han kommer ikväll också. Dock måste jag varna dig för han har skaffat många följeslagare nu, alltför många..."

"Det skall nog lösa sig ska du se. Tack för maten och upplysningarna B dang."

Den gamle mannen återgick till sin gryta utan ett ord. Mario gick till lunchrestaurangen och åt en fisklunch. Sedan tog han en taxi tillbaka till hotellet och klädde om till mer turistiga kläder. Han packade också ned ett gevär i en väska tillsammans med ett par flaskor vigvatten. Därefter ställde han klockan och lade sig för att vila ett par timmar. När klockan slog tio så steg han upp och borstade tänderna. Kollade att han inte hade glömt packa ned någonting. Till sist så släckte han och låste rummet. Han gick ned på gatan och vinkade till sig en taxi. Efter ett par mil så bad han chauffören släppa av honom för han hade ångrat sig och ville gå tillbaka. Chauffören tog emot betalningen och åkte vidare. Nattluften var varm och klibbig. Mario började gå längs stranden och efter ett par minuter så skymtade han eldarna och dansande människor. Han gick in i skogen och klädde om till en svart dräkt. Flaskorna med vigvatten placerade han i ett bälte runt midjan, väskan satte han på ryggen och svärdet tog han i handen. Som en skugga förflyttade han sig inne i skogen närmare och närmare ceremonin. De var många som dansade runt elden i extas. Förmodligen hade de druckit någon rusdryck i syfte att komma i kontakt med gudarna. Han såg B dang och de andra häxmästarna utföra rituella danser. Nu såg han även Mazula som dansade lite i utkanten av de andra. Bakom honom stod ett gäng zombies. Det var ingen idé att gå till angrepp nu för då skulle de andra häxmästarna tvingas angripa honom för att inte avslöja sitt svek och förarga deras gudar. Utan Mario fick vänta tills ceremonin var över och följa efter Mazula till hans fäste. Det kunde ju finnas åtskilliga zombies där som också måste tas om hand. Ceremonin fortsatte fram till bara någon timme före gryningen då de bröt upp. Svettiga och vimmelkantiga började deltagarna dra sig hemåt. Mazula väntade tills alla andra hade lämnat platsen innan han började gå. Han gick in i skogen längs en stig. Mario följde efter på ett lämpligt avstånd. Häxmästaren skiftade stigar många gånger innan han slutligen kom ut på en väg igen. De fortsatte på vägen ett tag innan de nådde ett slitet hus. Mazula öppnade grinden och såg till att alla zombies kom in innan han låste den och gick in i huset. Zombierna vandrade planlöst omkring innanför stängslet. Nog för att Mario visste att voodooprästerna inte dolde sina aktiviteter men det här var skandalöst. Han smög runt huset och granskade ut och ingångar och kom fram till att det bästa helt enkelt var att sätta eld på huset och döda alla zombies och ta hand om Mazula när han flydde från huset. Mario plockade fram två spränggranater och drog ur säkerhetssprinten. Ytterst

försiktigt tog han sig fram bara någon meter från stängslet innan han slungade in granaterna igenom fönstren. De exploderade och det dröjde bara några få sekunder innan huset stod i flammor. Mario tog sig snabbt över staketet och började klyva zombierna på mitten. Han höll dock hela tiden ett vaksamt öga på dörren i avvaktan på Mazula Vilken snart kom utrusande från huset gastandes och gormandes. Med ett kast så placerade Mario en dolk i låret på honom vilket fick Mazula att falla till marken. Häxmästaren fortsatte dock haltandes att försöka ta sig till grinden när han insåg att spelet var över. Men Mario som just hade huggit ned den sista zombien skickade iväg ännu en dolk vilken genomborrade Mazulas hand. Häxmästaren sjönk nu ihop i en kvিদande hög. Mario klev fram till honom och halshög honom utan tvekan. Häxmästare var som ormar, de var livsfarliga tills du kapat av dem huvudet oavsett hur skadade de verkade vara. För att förhindra att någon annan häxmästare skulle använda Mazulas kropp så kastade Mario in den i elden. Zombierna var nu blott endast ruttnande lik och skulle inte ens skapa några rubriker i tidningarna i morgon. Polisen var van vid häxmästare och dess härjningar här på ön. Han hörde sirenerna närma sig och tog därför bara en snabb kik runt huset för att se till att han inte missat någon zombie. Därefter försvann han ut i skogen.

Clarice och henne grupp hade installerat sig på gården och lastat av sin utrustning i ladan. Lastbilen hade de dumpat på andra sidan stan och nu satte de framför sina datorer och analyserade data och sökte i databaser. Peter hade inte hört av sig något ännu men det var inte oväntat. Han var en upptagen man och svarta operationer var inget man diskuterade på väg mellan två möten precis. De hade inte funnit något att bygga upp en teori kring heller. Likt munkarna så hade väktarna en underrättelsetjänst som höll koll dels på den mänskliga men även den omänskliga världen. Clarice gjorde nu vad Mario hade gjort tidigare, saken var bara den att hennes databas var betydligt mer ackurat när det gällde den omänskliga delen av världen. Varulvarna var till exempel väldigt intelligenta varelser men deras irrationella beteende vid fullmåne hade förskaffat dem det rykte de nu åtnjöt som vilda bestar. Men de hade inga ambitioner att röja någon ur vägen utan skötte sitt utan att bry sig nämnvärt om någon annan. Zombierna var samma sak. Det var mest ute på västindiska öar som de användes som verktyg i maktkampen mellan häxmästare. Häxorna var många till antalet men det var ytterst få som var någon reell maktfaktor och de hade ständiga inre konflikter. Jättarna var väldigt få till antalet och sov mestadels för att inte väcka uppmärksamhet. Likaså med drakarna som alla låg i idé i väntan på bättre tider. Trollen var ytterst få till antalet och hade tagit sin tillflykt till oländiga skogar. Detta var något genomgående för den omänskliga världen. I regel ville de bara leva i fred sedan de insett att människan var dem övermäktiga och att det var bäst att hålla sig undan för att överleva. Till sist så var de det farligaste av dem alla, demonerna. Dessa helvetets bödlar fanns lite här och var i syfte att ställa till allmän oreda. Eftersom Satan aldrig visade på jorden så skickade han demonerna i sitt ställe. Detta gjorde att de trodde sig vara ena riktiga höjdare. De var även den grupp som var svårast att kartlägga eftersom de dels skiftade form med tiden och även kom gick oregelbundet. Det fanns demoner som varit verksamma i tusentals år och det fanns vissa som endast existerade i ett par år. Grundregeln var att ju äldre demonen var desto mäktigare var den. Hon bytte databas till den över kristna ordnar och dylikt. Risken fanns ju också att den heliga Stolen formerat en ny orden som opererade oberoende av de Tre Vapnens orden. Då ringde mobiltelefonen. Det var Peter.

”Clarice.”

”Har du sett på nyheterna?”

”Nopp?”

Hon tog dosan och slog på bbcnews där de visade helikopterbilder från Vatikanen.

”Tydligt har fyra ryttare ridit in på Petersplatsen i Rom och ritat upp ett pentagram och pratat om domens dag”

Vatikanstaten var ett av de få ställen som vampyrer hyste en fruktan för. För att översätta det till ett mänskligt perspektiv. Föreställ dig att du som människa skulle gå in i ett tempel där det fanns en massa saker du var sjukt allergisk emot och varenda person inne i templet avskydde dig. Sist men inte minst så fanns det också människor i templet som aktivt letade efter dig i syfte att ha ihjäl dig. Det är inte precis ett ställe man besöker för nöjes skull. Clarice hade varit där två gånger på uppdrag och både gångerna hade hon undkommit döden med en hårsman. Att fyra omänskliga varelser vågade sig in på en sådan offentlig plats dessutom i dagsljus var något enormt uppseendeväckande. Hon såg pentagrammet på bilderna, det var gigantiskt.

”Munkarna har begärt vapenvila och ett möte med rådspresidenten. Jag vill att ni beger er till Vatikanstaten och ser om det finns några spår efter förövarna. Det känns som om att något är på väg att hända men ingen har en aning om vad”

”Okey. Vad säger rådet om vapenvila och möte då?”

Nu gick hon grovt över sina befogenheter men Peter verkade inte bry sig.

”Vapenvilan är godtagen och de håller på och förhandlar om formerna för mötet nu. Jag hör av mig om någon dag igen. Ta det försiktigt nere i Rom!”

”Ok. Det gör vi alltid. Hörs!”

Clarice lade på och instruerade gruppen om händelseutvecklingen. Emma och Mikhail skulle åka med henne till Rom medan Maria och Hugo skulle fortsätta bearbeta data. Eftersom vampyrerna förvisso hade rumänska diplomatpass så kunde de ta med sig vapen. Men det skulle bara komplicera saker. Hon hade en italiensk kontakt som kunde skaffa utrustning om det behövdes. Clarice tog sin nödväska som alltid stod beredd för när hon måste ge sig iväg snabbt. De hade turen att få plats på ett plan som gick om två timmar så de begav sig snabbt till flygplatsen. Flygturen över polen var inget speciellt och Clarice läste ut Hemingways ”Brutna vapen” under tiden. Dels eftersom hon en gång varit människa men också eftersom hon var synnerligen fascinerad av dem så läste hon mycket litteratur. Det fanns förvisso vampyrförfattare men de skrev oftast under mänskliga pseudonymer och höll sällan någon högre klass. De var tvungna att byta flyg i Amsterdam men det tog ingen längre stund och efter ytterligare några timmar så befann de sig på Roms flygplats. För att inte sticka ut mer än nödvändigt hade de bytt ut sin svarta klädsel mot mer turistig utstyrelse. De klev på en buss som skulle ta dem till Petersplatsen. Clarice kände ett växande obehag inombords. Hon hatade den här staden av hela sitt ickefunktionella hjärta. Busschauffören måste ha varit en före detta racerchaufför med tanke på hans körsätt men snart var de ändå framme vid destinationen. Avspärningarna var borttagna eftersom polisen hade tagit de prover de behövde och det skulle dröja ytterligare någon vecka innan restaurationerna kunde ta sin början. Hon sade åt Emma och Mikhail utforska områdena och granska pentagrammet bäst de kunde utan att väcka uppmärksamhet. Vilket inte skulle vara något problem eftersom pentagrammet var den nya turistattraktionen så det var fullt med folk att beblanda sig med. Clarice kände en stark känsla av obehag fortfarande. För tvärtemot vad ateisterna tror så är tro en reell kraft som produceras igenom att människor tror, ber och sjunger. På en plats såsom i Vatikanstaten så var det som stora gejsrar av tro som ständigt exploderade och omänskliga varelser kände ett fysiskt obehag av att vistas nära stora källor av tro eftersom det var något gott och de måste bra av ondska och olycka. Hon såg hur munkbröder examinerade platsen noggrant, troligen medlemmar av de Tre Vapnens orden eller liknande. Hon log när hon tänkte på det faktum att hon faktiskt befann sig hemma hos sina värsta fiender och kunde promenera helt öppet. Igenom ett smidigt navigerande så lyckades hon få gå längs en stor del pentagrammet själv och granska dess utformning. Hon satte sig ned på huk för att skrapa upp lite av det brända med nageln för provtagning senare.

"Man kan undra vad de använde för något för att rista i sten"

Clarice tittade upp och där stod en munk. Alla varningsklockor skrek högt inom henne men hon besinnade sig.

"Det måste ha varit något väldigt varmt för det ser ut om det har smält snarare än ristats."

"Sant förvisso, varför tror du att de gjorde det då?"

Mario granskade den synnerligen vackra kvinnan skarpt. Nog för att han var munk men han hade ändå hormoner.

"Jag har ingen aning. Har du några teorier? Är apokalypsen måhända nära såsom de säger på tv?"

"Säg den som vet, om det tvista de lärde som man brukar säga. Är du här på semester eller på en trosvandring?"

Det var snudd på att hon spottade vid omnämmandet av ordet "tro" men återigen besinnade hon sig och granskade mannen framför henne. Han var lång med en välansad mustasch. Ett ansikte med väl utmejslade former och han var muskulös kunde hon se trots att munkkåpan dolde det mesta av hans kroppshydda.

"Semester. Jag är här tillsammans med min syster och hennes man. Hon är så förtjust i arkitekturen här medan jag mest finner den vara tråkig och platt. Dock finner jag det vara fascinerande när någon vågar göra revolt mot det etablerade och stänka lite färg på det trista!"

Mario skrattade gott åt liknelsen och sträckte fram handen. Clarice tvekade en kort stund men tog handen och skakade den.

"Mario. Jag är munk som du ser."

"Clarice. Jag är astronom."

"Astronom, det måste vara ett fascinerande yrke att få beskåda stjärnorna mot betalning!"

"Mjo men samtidigt så är det inte lika mystiska som man kan tro när man skärskådar dem. Bollar av gas och materia är sällan speciellt upphetsande."

"Sant men vad vore livet utan hopp och tro? Vissa saker är inte till för att man ska granska dem närmare utan de existerar endast för att ge människor en illusion som människor kan göra till sin egen."

Han hade ett välsmort munläder och vore han inte munk så skulle hon finna honom riktigt charmig. Men nu var han en fiende och det var dags att avlägsna sig.

"Du har ett välsmort munläder munk. Det var trevligt att träffas men nu måste jag gå! Adjö!"

"Gå i frid min vän! Adjö!"

Hon begav sig snabbt iväg och hennes följeslagare följde diskret efter. Hennes inre var i uppror. Instinkterna sade åt henne att hata mannen hon just hade träffat men hon fann honom vara synnerligen trevlig. De tog en taxi till ett hotell i utkanten av Rom för att planera sitt nästa drag. Mario vandrade vidare längs pentagrammet och kunde inte släppa den fascinerande kvinnan ur tankarna. Som munk så var han tvungen att leva i celibat men han unnade sig att bryta mot det var tredje månad för att inte bli galen. Han resonerade såsom att varför skulle Herren ge honom ett organ som han blev tokig om han inte fick använda? Dock var det som alltid i livet som munk måttfullhet som gällde. Och i det här fallet så var njutningen så pass stor att den synd den genererade trodde han nog att han sonade på slagfältet. Då ringde hans mobiltelefon, det var Nicollo Bastare.

"Mario"

"God dag broder! Vart är du?"

"Ute på Petersplatsen och beundrar pentagrammet"

"Skynda dig till klostret. Du har fått ett uppdrag"

"Uppfattat"

Marios hjärta slog frivolter. Han hade inte pratat med Nicollo sedan denne sökte värva hans röst före valet. Nu ringde han in persona och informerade Mario om att han hade fått ett

uppdrag. Då måste det vara något speciellt. Han tog sig till klostret på en kvart och svetten rann som pärlor från hans ansikte när han anlände. Nicollo mötte honom i porten och förde in honom i en konferenssal.

"Marcello har begärt ett möte med vampyrerna och de har accepterat. Han har personligen begärt att du skall leda livvakten!"

Mario var väldigt förvånad. Nog för att han antog att hans agerande hade gett honom vissa pluspoäng i Gambolägreten men att det skulle få dylika konsekvenser hade han inte anat. Samtidigt så insåg han att hans tid som oberoende var över. Nu räknades han som en anhängare av Gambo oavsett vem han hade röstat på.

"Man får tacka för förtroendet. Vart äger mötet rum och hur stor är livvakten?"

"Det äger rum i Paris i morgon. De kom överens om fem vakter var, så du har fyra man till ditt förfogande; Ruiz Siffredi, Marc Damien, Gouda Macallani och Martin Ambrose."

Allesammans var bra karlar och Mario hade personligen jobbat med Martin och Gouda tidigare. Mario klarade upp några andra logistiska detaljer innan han begav sig till sitt rum. Han hade inte varit gruppleddare på ett bra tag nu. Innan Bahamas hade han spenderat ett år solo i Ryssland på jakt efter en seriemördande varulv och innan dess hade han varit ute på andra kortare uppdrag i olika vändor. Men när han satte sig ned med datorn och granskade kartor och planlösningar så insåg han att de gamla ränderna satt i. Automatiskt sökte sig ögonen till potentiella svagheter ur säkerhetssynpunkt och i huvudet memorerade han punkter som måste granskas när de gick in i byggnaden. Mötet skulle ske på ett gammalt hotell i centrala Paris. Anledningen till att alla möten mellan de två organisationerna ägde rum i Paris var att det var en neutral plats. Den var en smältdegel mellan det mänskliga, mystiska och oförståeliga. Staden inhyste också en oproportionellt stor del omänskliga invånare vilket gjorde att munkarna ofta fann sig ha ärenden till Paris. Efter att ha granskat all tillgänglig information under ett par timmar så gick han till kapellet. Det var blott ett altare och ett par bänkar i trä. Han knäböjde inför altaret och började be sin vanliga ramsa av böner. När han var klar med dessa så bad han även Herren skänka frid över mötet i morgon. Efter att bara ha njutit av tystnaden i några minuter så reste han sig upp och borstade av kåpan. Då fann han att han inte var ensam. Marios hand sökte sig mot dolken för längst bak i kapellet satt Gabriel White i egen hög person.

"Han är en kul kille Gud. Han har miljoner med människor som ber honom om hjälp med småsaker som han skulle kunna fixa med en fingerrörelse. Ändå låter han alla böner gå ohörda och lever sitt egna lilla liv däruppe i himlen. Vi är i alla fall ärliga med att vi vill att allt ska gå åt helvetet!"

Mario var förlamad av skräck. Han brukade inte frukta vare sig levande eller odöda så länge han hade sitt svärd och crucifix men nu fylldes hans sinne av skräck.

"Såja lilla gubben du behöver inte vara rädd. Jag är återigen bara en budbärare. Din ledare kommer att dö i morgon och det finns ingenting som du kan göra åt det. Nu kommer du naturligtvis att kuta upp till din chef och säga att den stora stygga demonen sagt att han ska dö. Om ni inte ställer in mötet så kommer han att fara dit med ett helt kompani munkar som beskydd. Men saken är den att det är inte jag som ligger bakom hans förestående död utan det är helt enkelt en hjärntinfarkt som kommer att ta honom av daga. Hans livstråd står i begrepp att brista och det kan varken Gud eller Satan göra något åt."

"Varför bemödar du dig att vanhelga denna kyrka med din närvaro bara för att berätta om en händelse varken du eller jag kan påverka? Det måste ju gynnat dina planer bättre att låta oss uppslukas av kaos och misstro mot vampyrerna?"

"Du är inte dum du. Vad säger att jag inte gör det av det rena nöjet att plåga ditt samvete? Vilket hade varit skoj när jag tänker efter men nej jag är här för att ge dig ett erbjudande."

"Efter så många års kamp mot onskan så tror du att jag litar på en demon?"

"Tillit har inte med saken att göra. Men vill du överleva morgondagen så ska du inte vända ryggen till mot Ambrose och Damien för då kommer de att döda dig. Fransisco hotade med inbördeskrig om du fick leva och Marcello satte makten före ditt liv. Du har ett utbrett stöd bland bröderna men du kommer tragiskt att stupa när de "okända" fienderna angriper hotellet i morgon. De okända är vampyrer men de kommer bara att göra ett skenanfall för att de dina skall kunna ta dig av daga. Marcello var inte oäven att hyra in vampyrerna när han såg vilket stöd du hade bland bröderna. Såsom din vän sade, hade du bara valt sida så hade du varit förstebroder. Men det är alltid de ädla vars huvuden ryker först. Anledningen till att jag berättar det här är att jag har en viss känsla för fair play ändå och jag tycker inte om när folk använder mitt varumärke för saker jag inte gjort.

"Hur vet jag att allt detta inte är ditt verk och att du vill få mig att agera likt ännu en kugge i din plan?"

"Som sagt jag begär inte tillit och jag gör det inte av omsorg för ditt liv utan endast för att jag inte tycker om när folk jävlas med mig och mitt namn. Marcello kommer att dö, det kan inte förhindras. Attacken kommer också att ske, frågan är bara om du vill överleva morgondagen eller inte. Vi ses igen och om inte så hälsa Charon!"

Med de orden steg demonen ut ur kapellet och Mario visste att det inte var någon idé att slå larm för han var redan borta. Han slog sig ned på den första bänken. Hjärtat bankade hårt i bröstet och han rasade inombords över sveket. För han visste att demonen talade sanning. Ordens historia var synnerligen blodig när det gällde kampen om ledarskapet och många bröder hade försvunnit eller omkommit utan att de båda fraktionerna brytt sig om att utreda saken närmare. Eftersom han varit oberoende och varit mer på fältet än i klostret så var han inte speciellt insatt i hovintrigerna men han visste att i stort sett alla beslut som fattades var en kompromiss mellan de två fraktionerna snarare än enskilda individer vägleda av sina hjärtan och Gud i sina val. Han var också besviken på Nicollo som inte hade stoppat Marcello och dessutom försatt Mario i den sits han nu befann sig i. Sitt ödmjuka sinne till trots så kunde Mario inte låta bli att känna ett sting av skadeglädje över att Marcello aldrig skulle få smaka frukterna av sitt svek. Han tvingade undan sina känslor och började analysera morgondagen ur ett operativt perspektiv. Gabriel hade inte angett när attacken skulle ske men mötet skulle äga rum klockan åtta och vakterna skulle anlända en halvtimme tidigare för att säkra hotellet och enas om att det var rent. Han antog att vampyrerna inte skulle delta i dödandet utan bara låta munkarna sköta sina egna affärer. Eftersom Gabriel angett att det endast var Martin och Marc som var farliga så var frågan om Ruiz och Gouda också var dödsdömda? Även de var oberoende nu när han tänkte på saken. Med andra ord så fanns det ingen anledning att låta dem leva heller, på så sätt skulle fraktionerna även plocka bort två osäkra röster. Men hur skulle han göra för att överleva? Skenanfallet skulle göra att han inte skulle kunna fly eftersom utgångarna skulle vara spärrade. Han behövde en avledningsmanöver till avledningsmanövern helt enkelt. Något som gjorde att han fick kontrollen över händelseförloppet. Mario funderade ett bra tag innan han kom på hur han skulle göra. Med tysta steg tog han sig snabbt från kapellet till vapenförrådet. I och med Marcellos regim så hade orden som bekant uppgraderat sin arsenal och ett nytt direktiv införts för gruppoperationer. När det gällde dessa så var det ansvarig gruppchef som kvitterade ut skjutvapen utefter vad operationen krävde. Orden utförde inga obduktioner på stupade om det rädde klara omständigheter kring hur brodern ifråga dött och skottskador samt vittnesmål av förstebroder och två bröder skulle troligen räcka för att Mario och hans olycksbröder snabbt skulle förpassas till jorden utan större uppmärksamhet. Mario hade begärt ut fyra semiautomatiska karbiner och fyra pistoler till morgondagens operation. Vapenmästaren hade redan ställt i ordning denna beställning, komplett med ammunition. Eftersom förrädarna troligen skulle göra en ytlig funktionskontroll innan avgång i morgon så var han tvungen att sabotera vapnen på ett sätt som inte skulle märkas. Han funderade länge på hur han skulle

göra men kom inte på något sätt som inte skulle märkas. Med dystert sinne låste han förrådet och begav sig mot sitt rum. Det lutade åt att han fick lita till sin erfarenhet och tur då han fick en snilleblix. Han tog av mot utgången och hälsade på nattvakten. Natten var kylig men uppfriskande. Det fanns en telefonautomat två kvarter bort mindes han och styrde sina steg ditåt. Det tog bara några minuter och gatan var folktom. Han gick in i telefonkiosken och slog numret. Det gick några signaler innan en kvinna svarade.

”Narkotikaroteln, kommissarie Marie Quander”

”God afton. Det kommer att äga rum en narkotikaaffär på hotell Bombay i morgon klockan åtta. De inblandade är tungt beväpnade och det är mycket möjligt att det kommer att bli våldsamheter. Baronerna kommer att vara där.

”Vem är ni och vad är er roll i detta?”

”Klick...”

Mario log åt sin egen slughet. Det lönade sig att känna till spelarna i den värld man rörde sig i. Baronerna var smeknamnet på en av Paris knarkkungar. Han var faktiskt en baron och rörde sig bland Paris societeten. Saken var dock att polisen misstänkte att han även var kranen som försåg societeten med det högt eftertraktade kokainet. Dock hade de aldrig kunnat hitta bevis som baronerna med sina advokater eller pengar inte lyckades trola bort eller mala sönder. Men ett tips till internumret för narkotikaroteln och chansen att ta baronerna med brallorna nere gjorde att polisen mer än troligt skulle dundra in på hotellet i lämplig tid i morgon. Mario var belåten med lösningen och återvände till klostret för att sova. Det var en stor dag i morgon.

Samtidigt så satt Clarice på ett nattåg med destination Paris. Hon och hennes grupp hade fått en väldigt mystisk order. De skulle göra ett skenanfall mot mötet och sedan försvinna i intet igen. När hon bett om en förklaring så hade Peter bara sagt att det fyllde ett högre syfte och att det inte tjänade något till att fråga. Clarice var ensam i kupén, de andra låg och sov längre bak. Hon tittade ut på de mörka slätterna och tankarna gick till Rumänien. Hon hade inte varit hemma på ett par månader nu och hon saknade att kunna se solen gå ned över Karpaterna och bada i blod under månskenet. Men det skulle nog dröja ett bra tag innan hon ännu fick skåda borgen och släkten. Detta gästspel tog tid från undersökningarna och hennes ursprungliga två veckor skulle sedan vara nere i tio dagar. Databearbetningen borta i Chicago hade inte gett något konkret heller. Hon fann det vara mycket irriterande att inte ha något att gå på överhuvudtaget och Peters nyckfulla agerande i kombination med det kommande uppdraget fick henne att ana oråd. Något var inte som det skulle och allt var dolt i av en tjock dimma. Frågan var bara hur hon skulle få den att lättas?

Mario satt på passagerarsidan i bilen och han var medveten om att de var bevakade. Han hade sett ett tiotal vampyrer hittills och deras konvoj skulle troligen skuggas fram till hotellet. Det hade krävt en sinnesansträngning utan dessa like att vara som vanligt bland människor som han visste bara väntade på att få döda honom. När han skakade Marcellos hand så kändes det som att skaka hand med Judas själv. Ruiz körde bilen och Marcello satt i baksätet med Marco och Martin på båda sidor. Ormen och hans två söner tänkte Mario bistert. Gouda var redan på plats utanför hotellet. Han hade nyss bekräftat att hotellet var rent. Han och vampyrernas representant hade gått igenom hotellet ytterligare en gång utöver den genomsökning gruppen gjort tidigare. De började närma sig och Mario tittade på klockan, den var fem i åtta. De skulle komma på pricken och Mario undrade om han skulle överleva kvällen. Clarice hade klätt på sig en heltäckande svart dräkt och befann sig nu på taket till byggnaden mitt emot hotellet. De andra två var placerade på andra tak runt hotellet. Hon var beväpnad med två kulsprutepistoler och ett antal spräng och blixtrgranater. De skulle föra en jävla massa väsen men inte skada någon var ordern. Nu kom bilarna från varsitt håll och hon såg hur vakterna på plats gick fram för att öppna dörren. Mario klev ur bilen och spanade av gatan. Inget

misstänkt än så länge och han gav klartecken åt vakterna att föra in Marcello. Han såg hur vampyrerna gjorde detsamma och de två sällskapen gick in i hotellet sida vid sida. De passerade entrén och gick direkt upp till den bokade sviten. Det var tur att hotellet hade en så pass bred trappa att de två sällskapen fick plats på bredden. Ingen ville gå bakom den andra av rädsla för att dessa skulle gå till angrepp. Två vakter från varje sida ställde sig utanför sviten och de andra ställde sig där det fanns plats i sviten. Vampyrernas president var iklädd en lång svart kappa och mörkröda handskar. När han tog av sig hatten för att skaka hand med Marcello så såg Mario att han var skallig. De två ledarna skakade hand och slog sig ned i två fåtöljer mittemot varandra. Mario granskade vampyrvakterna, de var svartklädda och försedda med solglasögon. Marc och Martin stod på varsin sida av rummet och Mario sökte deras blickar men de stirrade kallt in i väggen. Hade även ormar samveten?

Clarice gjorde sig redo. De skulle inleda attacken tio över och det var två minuter kvar. Hon kände att karbinhaken satt fast och att linan var fastspänd. Då stannade helt plötsligt fyra piketbussar utanför hotellet och tungt beväpnad polis omringade snabbt hotellet. Vad i helvete hände? Poliserna slog in hotelldörren och rusade in. Clarice hade ingen aning om det här ingick i Peters plan men klockan var tio över och det var bara att köra. Hon tog på sig solglasögonen och slängde ut två blixtrgranater mot bilarna. Sedan kastade hon sig ut. Mario hörde hur vakterna utanför öppnade eld och han såg förvåningen i Marcello och presidentens ansikten. Det här var inte en del av deras plan. Mario och hans män drog vapen mot vampyrerna som gjorde likadant. Då slogs dörren till sviten in och två blixtrgranater for in. Mario avlossade ett par skott och kastade sig till marken. Rummet exploderade i ljus och folk sköt i blindo. Sedan stormade polisen in med dragna vapen. Mario som hade satt på sig sina glasögon under ljusexlosionen såg hur två poliser sköts ned innan två vampyrer föll. Marc låg redan död efter Marios skott och Martin sköt för fullt. Då utlöste Mario sprängladdningen han placerat vid takbjälkarna vilket fick taket att rasa in. Allt var kaos och män sköt ömsom kämpade för att hålla sig på fötter. Clarice hade tagit sig ned på marken och var inblandad i en eldstrid med polisen när hon hörde en explosion och såg hotellets tak rasa samman. Hon sköt ned ännu en polis och sprang mot dörren. Fan ta order. Hon var tvungen att se vad som hände därinne. Mario kastade fler ljusgranater och lyckades ta sig ut till trappan. Man kunde se natthimlen igenom det öppna taket och poliser låg under och över bråten. Ingen brydde sig om honom när han sprang nedför trappan. Clarice kom in igenom den sönderslagna dörren och såg en figur komma nedspringande för trappan. Hon skulle precis skjuta då hon kände igen ansiktet. Han såg henne stå där med draget vapen och insåg att han kände igen henne. De stod bara stilla och tittade på varandra när de hörde hur fler poliser var på väg utifrån.

”Till vänster, där finns det en nödutgång.”

Clarice var förvirrad som fan men de kunde inte stanna här. Hon följde efter honom och de sprang igenom en matsal och igenom ännu en dörr. Nu befann de sig i en gränd. Den var helt tom på folk. Det var helt tyst utanför hotellet men de kunde höra sirenerna på avstånd. Mario sprang mot en kloaklucka och öppnade den. De tittade på varandra och sedan klättrade han ned. Clarice kastade en blick bakåt och såg blåljusen blixtra förbi. Hon klättrade snabbt ned och drog för luckan. De sprang snabbt genom kloakgångarna. Clarice gjorde sitt bästa för att hänga med Mario som van vid omgivningarna visste precis vart han skulle. När de hade sprungit i en kvart så stannade han vid en stege. De tittade på varandra.

”Du är en vampyr. Jag borde ha förstått det med tanke på hur du betedde dig vid Petersplatsen.”

Hon stirrade bara på honom utan att säga någonting.

”Ska du inte döda mig nu när du har chansen?”

”Hade jag velat döda dig så hade jag aldrig sänkt vapnet därinne. Jag fick bara order att ställa till en massa oväsen utanför hotellet. Det var mina order och därmed allt jag visste.”

”Jag vet inte vad jag ska tro just nu.”

”Det är ditt problem. Jag tänker dra nu.”

Clarice började klättra uppför stegen och Mario följde efter. Hon lyssnade försiktigt mot locket innan hon sköt undan det. De befann sig mitt i en park och det var helt tomt. De klev upp på marken och sköt igen luckan.

”Vart ska du?”

”Tillbaka till min klan, jag har inget pris på mitt huvud.”

”Okey.”

De började gå åt varsitt håll när Clarice vände sig om och ropade.

”Ta det lugnt därute. Det är många bollar i rullning just nu.”

De orden fick Mario att stanna till och vända sig om.

”Vad menar du?”

Hon hade försvunnit runt ett hörn men Mario sprang för att hinna ikapp. När han kom runt hörnet var hon borta. Vad hade hon menat med det där? Visste hon något om Gabriel och hans planer?

Varför hade hon sagt sådär? Hon visste ju själv inte vad som var på gång utan bara att något höll på att hända. Det låg något i luften som bara väntade på att braka lös. Hon hade sett när han hade kommit runt hörnet men hon orkade inte med att svara på några frågor just nu. När hon hade ringt Peter så hade han sagt att de skulle träffas på ett café följande dag. Därför satt hon nu på Café eu Bleu och drack en dubbel espresso. Där kom han, stiligt klädd i en mörkblå kavaj och trendiga solglasögon. Själv var hon iklädd ett par vita jeans med en ljusblå topp och designerglasögon. Hon hade inget synfel eftersom hon var omänsklig men hon fann glasögon vara användbara för att ändra sin look när så var nödvändigt. Han satte sig ned och sade ingenting. När kyparen kom så beställde han kaffe men han fortsatte bara att sitta i tystnad. Om detta var menat att få henne att visa någon form av skuld känsla för gårdagens uppdrag så var han fel ute. Det var inte hennes fel att allt hade gått åt helvete och sin del av uppdraget hade hon skött perfekt.

”Du vet att presidenten dog igår. Vilket gör att mötet om ett par dagar nu är ännu viktigare än tidigare. Därför är det av yttersta vikt att jag i detta kritiska läge har något att visa upp på mötet. Förstår du vad jag menar?”

Hon förstod precis vad han menade. Den jäveln siktade på presidentposten.

”Jo jag förstår precis vad du menar. Men tänker du inte säga något om gårdagen?”

”Varför skulle jag göra det? Munkarna försökte blåsa oss och det gick inte vägen. Vilket gjorde att både deras och vår ledare strök med. Det är fullt krig nu och offensiva operationer kommer att inledas redan i kväll. Din grupp gjorde det ni skulle igår och nu gäller det att ni göra lika bra ifrån er med utredningen så kommer ni att få er belöning.”

”Okey. Då har jag koll på läget.”

”Bra. Jag hör av mig i morgon och då vill jag höra något nytt. Ciao!”

”Ciao...”

Clarice drack upp sin espresso och tog sedan en taxi till flygplatsen. Hon behövde råd och då fanns det bara en person hon fann värdig att lyssna på. Det var dags att åka hem. Efter en halvtimmes väntan gick det ett plan till Rumänien och det dröjde bara sex timmar från det att hon lämnade caféet till dess att hon klev in i en väntande bil på det privata flygfältet utanför slottet Wolvenburg. Hon småpratade lite med chauffören som var ett relativt nytt tillskott i familjen. Han hade varit en lovande boxare i Grekland som hade gått hem med fel flicka en kväll. Men han trivdes med sin nya tillvaro och Clarice hade hört att han hade gått hårt åt den kvinnliga populationen i bergsbyarna. Grindarna öppnades direkt när de kom fram till slottet. Hon var inte orolig för att Peter skulle få reda på hennes besök hem. Klanerna var väldigt måna om sin egen sekretess kring vart medlemmarna befann sig. Det hade hänt flera gånger att fladdermössens väktare hade fått bruka våld för att ta fast förrädare som tagit sin tillflykt

till sina klannästen. När bilen stannade så hälsade hon på vakterna och gick sedan raka vägen till kammaren i det västra tornet. Det var få som hade sådant förtroende att de kunde gå direkt upp till klanens överhuvud. Men vakterna gjorde ingen ansats att stoppa henne när hon passerade dem och började bestiga den långa trappan till tornet. När hon till slut nådde tornet och greppade knackningsmekanismen så hördes ett.

”Kom in Clarice. Jag har väntat på dig.”

Hon öppnade dörren och klev in i kammaren. Raque satt vid sitt skrivbord och skrev med en gåspenna. Han rörde inte huvudet utan gjorde en gest med sin lediga arm åt henne att slå sig ned. Hon satte sig ned i en blodröd fåtölj. Kammaren bestod av en säng med överhäng och skrivbordet stående på ena sidan. Sedan fanns det en stor soffgrupp med en stor plattskärms-tv på den andra sidan rummet. Även om Raque föredrog att skriva för hand så hade han en laptop som för tillfället låg ihopvikt på sängen. Clarice tittade på CNN de rapporterade direkt från Vatikanen där en talesman från den katolska kyrkan förnekade att domedagen skulle vara nära. Den lilla showen på Petersplatsen hade tydligen inte svalnat ännu. Hon hörde ett skrapande ljud när Raque reste sig upp från skrivbordet och gick fram till bordet. Han slog av tvn och slog sig ned i fåtöljen mitt emot henne. Han hade intensiva blåa ögon och långt grått hår. Ansiktet hade skarpa former fortfarande trots hans respektabla ålder på trehundra femtio år. På sätt och vis påminde han om ett lejon i sin framtoning och han var minst sagt lika farlig som ett sådant.

”Nå Clarice har din resa varit fruktsam?”

”På sätt och vis mästare, jag har sett många oroande ting.”

”Jag förstår. Att se medlemmar av rådet träta offentligt är aldrig bra. Det är inte bra alls. Sen att bli inhyrd som Peters personliga lieman är inte heller något bra.”

Hon blev chockad av hur mycket han visste. Han kunde se det och log.

”Men det är ingen fara. Jag är inte arg eller besviken för den delen. Jag vet att du alltid är klanen trogen oavsett under vems flagga du slåss.”

”Alltid mästare”

”Men du har rätt i att det sker mycket som ger upphov till oro. Dock finns det inte tid till någon längre diskussion idag. Jag har den information du söker och som kommer att göra Peter till vår nye president. Men jag har även ett uppdrag till dig.”

Clarice var förstummad av häpnad. Hon visste inte vad hon skulle säga eller vad hon visste eller inte visste eller hur han kunde veta så mycket. Detta gjorde att han log ännu bredare.

”Du är ännu ung mitt barn och du har inte det nätverk jag har samlat på mig genom åren. När någon tappar en tallrik i Indonesien hör jag det på något sätt förstår du. Men över till väsentligheterna nu, den fiende du söker är Gabriel White. Han är en demon som agerar på någons uppdrag. Gabriel har sökt bygga allianser med olika raser under de gångna åren. Han befinner sig just nu i Tibet för att söka övertyga den gamle att sälla sig till hans sida.”

”Drakfursten?”

”Jo. Jag betvivlar att han kommer att ställa de sina under Whites baner men som tiderna är nu så skall man inte ta något för givet. Det värsta av allt är att han har fått över flera varulvar på sin sida. Den största grupperingen avvaktar fortfarande men han har fått med sig ett par grupperingar som nu agerar som hans personliga dödspatrull. Förstår du nu varthän det hela brakar?”

”Jo. Men varför har vi inte ingripit tidigare eller varför agerar ingen redan nu?”

”Därför att det inte är rätt tid och det är ingen som skulle lyssna nu. Den senaste informationen om varulvarna och drakarna fick jag igår kväll så du är den första här i slottet som vet om det, och den enda”

”Tack för förtroendet mästare. Men vad ska vi göra åt saken då?”

”Det är inget att tacka för. Information är bara tyngande, okunskap är sann frihet för då har man inget ansvar att agera. Det är den frågan jag själv nöter just nu. Vad ska vi göra?”

Det blev tyst ett tag och Raque började förflytta en rund kula mellan fingrarna. När han flyttat kulan fram och tillbaka ett par gånger sade han.

”Jag vill att du åker till New York och träffar don Leone Bacchiato. Han äger en pizzeria nere i Brooklyn. Adressen står på pappret du kommer att få. Du ska hälsa från Raque och säga att skulden är betald när alla människor på listan är döda och det ska ske så fort som möjligt.”

”OK. Vad ska jag göra sen mästare?”

”Fortsätt leka detektiv och när Peter ringer nästa gång så ska du säga att du har informationen han vill ha. Om han pressar dig att avslöja källan så skall du säga att du fick den av varulven Eric Volgossen i Amsterdam. Du vet vem det är och han kommer att vara död innan Peter hinner få fatt i honom. Sen ska du bara go with the flow så att säga. Det troliga är att du kommer att bli engagerad i dödandet av påven men det är bara att köra på som vanligt. Jag behöver väl inte säga hur du ska döda folk?”

”Naturligtvis inte mästare.”

”Då så. Jag hade gärna haft en längre diskussion om ting likt vi hade tid till förut men nu är det tid för aktion och inte tal.”

Han reste sig upp och tog två papper som han häftade ihop och gav till henne.

”Här är listan. Lycka till och var rädd om dig!”

”Tack mästare. Jag skall inte göra er besviken!”

”Det vet jag Clarice. Adjö!”

Hon gjorde en diskret bugning och lämnade kammaren för att återigen bege sig till flygplatsen. Egentligen borde hon vara förvirrad men som alltid hade besöket hos Raque gett henne fler frågor än svar men samtidigt så visste hon vad hon skulle göra och det hade hon inte vetat innan hon besökt hans kammare.

Vinden bet kallt i hans kinder när han pulsade fram genom snön. Han kunde se ingången nu. Det såg bara ut som en vanlig kal bergvägg men var ingången till den gamles näste. För många tusen år sedan hade drakarna varit en vanlig syn på himlen. De hade varit luftens obestridda herrar. Men i takt med att åren gick och människan gjorde sitt intåg på livets arena så hade de dragit sig tillbaka utan strid till boningar likt denna. Isolerade och snudd på oåtkomliga om man inte visste vart man skulle leta. Gabriel skottade undan snön till en knappt synlig skreva och kröp in. En fuktig värme slog emot honom och skrevan vidgades snart till en stor gång. Han visste att draken visste att han var på väg och att han skulle lyssna på vad han hade att säga. Annars skulle Gabriel ha varit grillkol redan. Gången övergick till en enorm urgröpning i berget. Det var mörkt och Gabriel började nästan inbilla sig att den var tom när en gigantisk hals med ett skräckinjagande huvud reste sig upp framför honom. Ögonen var gula och glimmade starkt av irritation.

”Mitt svar är nej. Vi drakar har förbundit oss att stanna i våra hålor till dess att vår tid är kommen och det är en överenskommelse jag tänker hålla.”

Gabriel må vara en av de mäktigaste demonerna på jorden men inför denna gammeldrakes auktoritet och aura av forntida magi var det snudd på att han skakade. Men han skärpte snart till sig.

”Du har inte ens hört mitt erbjudande Margol. Jag erbjuder er världen åter!”

Nu gnistrade de gula ögonen till av ilska och det ångade ur nosöppningarna.

”Du erbjuder krig och död! Tror du inte att jag vet att varulvarna är på väg att ställa sig på din sida. Likt orcherna och trollen redan gjort. Att jag inte vet att du erbjudit trollkarlarnas råd makten åter över de brittiska öarna. Du har redan bjudit ut en massa ur din stängda tomtesäck. Vad finns där för drakarna tro? Luftherravälde? Grillparty med mänskligheten på menyn, kom igen nu upplys gamle Margol om dina stora planer!”

”Jag vet vem som har äggen.”

Nu gnistrade fler ögon till ute i mörkret men Margol behövde bara röra på huvudet en aning för att de skulle stängas. Nu var den gamle draken intresserad.

”Du vet hur man fångar en drakes uppmärksamhet. Vem har äggen?”

”Jag vill ha eran trohetsed först.”

”Din hala demon, ljuger du om detta så kommer jag att dräpa dig och se till att du blir förpassad tillbaks till helvetet!”

”Det får du gärna göra för jag ljuger inte. Men jag kräver er trohetsed först och att ni inte söker er hämnd och hämtar äggen förrän jag ger tillåtelse.”

”Du har stake det måste jag säga. Vi går med på dina krav med ett motkrav. Du måste ge oss tillåtelse inom två år. Längre än så orkar vi inte vänta, går det över två år så är du död och vi drar oss tillbaka igen.”

”OK. Det kan jag acceptera.”

Gabriel sträckte fram sin hand och draken sträckte upp en gigantisk klo som Gabriel lade sin hand på.

”Gå nu och kom inte tillbaka förrän du vill att vi ska arbeta”

Gabriel nickade bara och försvann ut genom gången. Han var mycket nöjd. Till en början hade han inte trott att informationen han kommit över på en pub i norra Skottland skulle visa sig vara värdefull. Det var först när han hade förstått att äggen var drakarnas enda chans till reproduktion som han hade insett informationens värde. Den han hade pratat med var en gammal försupen ordensbroder i de Tre Vapnens orden. Munken hade varit en av de högst aktade bröderna i orden när han blivit utesluten efter en incident som avslöjade mannens homosexualitet. Gabriel hade bara råkat på honom av en slump när han var ute för att träffa gröningarnas ledare några år tidigare. När drakarna drog sig tillbaka så var de tvungna att överge sina boplatser och därmed även sina ägg. De hade blivit försäkrade att äggen skulle stanna på sina platser till dess att drakarnas tid kom åter. Men på något sätt så hade människorna lyckats komma över dem och det var endast stark magi från den gode och den onde som höll drakarna kvar i sina hålor och avhöll dem från att utkräva hämnd. När människorna lade beslag på dem så försvann de ur det magiskas blickfång. Men drakarna fick försäkringar om att de fortfarande var intakta och skulle ges dem åter på frihetens dag. Dock hade Gabriel fått veta att äggen nu var belägna i en förseglad och strängt bevakad kammare under Rom. Ingen av kyrkans män visste egentligen vad som låg därinne eftersom det var en skattkammare med många föremål som aldrig fick öppnas utom när nya föremål skulle läggas dit och då fick endast de mest betrodda bröderna medverka. Ännu ett tecken på människans ömkliga natur att offra en så pass värdefull position som hög broder i en orden för att få en penis i uppkörd i rumpan. Eller utöva sexuellt umgänge överhuvudtaget. Människor verkade inte förstå att makt eller en maktposition var det enda som spelade roll i livet för det var först då man hade den minsta kontroll över sin egen situation och kunde påverka den till sin fördel. Men å andra sidan var det inte speciellt mycket människorna visste egentligen. Nu var han tillbaka hos sina sherpas och de kunde påbörja klättringen tillbaka till byn. Han hade lyckats med det han hade kommit för att göra och nu kunde han åka vidare på sin värvningsturné.

Ett krismöte hade sammankallats i all hast trots att man stod mitt i början av ett brinnande krig. Men orden kunde inte föra krig utan en riktig ledare. Andrebrodern hade inte godtagits utan man hade snabbt kallat samman till ett nytt val. Karabinjärer stod överallt runt kyrkan. Man hade dolt mötet med ett ”Troskongressen för italienska präster” vilket medgav att man kunde begagna sig av statens säkerhetsapparat som yttre skydd. Den sista munken kom in i kyrkan och dörrarna förseglades. Nicollo äntrade predikstolen.

”Välkomna bröder. Det är i sorgens tecken vi samlas här idag för att begrava vår ärade ledare som dog på grund av förräderi. Men tiderna är onda och vi måste bordlägga vår sorg och slipa våra vapen för den förestående striden.”

Då klev Mario ut ur skuggorna i början av altargången.

”Ni kan ju börja med att torka bort blodet ni spillde när ni dräpte era egna bröder!”

”Att du ens vågar dig hit din förrädare! Vakter grip honom!”

Vakterna närmade sig honom men prefekten satte upp handen till stopp.

”Jag och många andra bröder vill höra vad han har att säga. Alla bröder förtjänar att få tala innan de döms. Så är seden och den skall upprätthållas.”

Många huvklädda huvuden nickade instämmande.

Niccolo skakade av ilska men nickade bifall. Mario såg Fransisco och Leonardo sitta vid sidan av predikstolen. De såg på honom med en blandning av ilska och rädsla.

”Bröder! Jag dödade inte Marcello. Men han ville låta döda mig och flera bröder i detta rum var införstådda med dessa planer.”

Nu såg han hur Fransisco reagerade men Mario fortsatte.

”Jag tänker inte lämna detta rum innan jag vet vilka bröder som förrådde mig. Om jag inte får några namn så kommer jag att utmana båda fraktionernas ledare och sedan döda mig ned genom hierarkin till dess att jag får svar eller stupar.”

Nu bröt Fransisco in.

”Vad har du för bevis för dessa absurda anklagelser!”

”Era erkännanden här och nu”

”Varför skulle jag erkänna något sådant?”

”För att undgå en säker död!”

Nu drog Mario sitt svärd och vakternas händer sökte sig till sina svärdsfästen.

Då reste sig flera bröder ur de båda fraktionerna och sade unisont.

”Med tanke på broder Marios anklagelser och eftersom vi litar på hans ord så förklarar vi oss oberoende. När fler bröder reste sig så skrek Niccolo.

”Sluta! Ja. Vi gav order om att du skulle dö Mario. Du ansågs som farlig och du var och är uppenbarligen ett allvarligt hot mot fraktionerna.”

”Jag vägrar kännas vid dessa befängda uttalanden!”

Sade Fransisco och rörde sig mot talarstolen.

”Det spelar ingen roll. Nu vet bröderna sanningen och nu ska jag döda dig, Niccolo och Leonardo. Sen tänker jag gå härifrån och lämna orden åt dess öde.”

Niccolo nickade och klev ned från talarstolen och drog sitt svärd.

”Låt så ske men du får inte mitt liv gratis!”

Mario klev fram och fäktningen vidtog. Mario höll sig defensiv till en början men när någon minut gått så gick han till offensiv. Han tvingade fram Niccolo mot talarstolen och med ett oväntat drag så högg han honom i handen så han tappade värjan. Innan Niccolo hann säga något så körde Mario in svärdet i hjärtat. Sedan drog han ur värjan och torkade av den.

”Du står näst på tur Leonardo. Ditt svek sårade mig djupt. Leonardo sade ingenting utan drog sitt svärd och gick till angrepp. Man kunde se rädslan tränga fram hos Leonardo och han tvekade ett ögonblick för länge med en rörelse vilket gav Mario tillfälle att sticka svärdet genom halsen på honom. Återigen drog Mario ut svärdet och torkade av det.

”Nu är det din tur Fransisco.”

”Jag vägrar. Dina anklagelser är lögn och jag godkänner dem inte”

Nu drog prefekten vapen.

”Du lyder samma regler som oss andra och i detta fall är det bara att slåss eller så hugger jag ned dig!”

Fransisco stirrade på prefekten men sedan drog han sitt svärd.

”Om det nu krävs av orden att jag skall försvara min heder med svärdet så skall jag naturligtvis göra det!”

En vild fäktning tog vid. Fransisco var rasande och en väldigt duktig fäktare vilket gjorde att Mario fick anstränga sig till max för att hålla jämna steg. Men han visste att ilskan skulle

förråda Fransisco förr eller senare och då gällde det att sänka honom. Fransisco lyckades rispa Mario på armen och Mario tvingades backa ett par steg. Nu såg han ilskan och triumfen tränga fram vilket gjorde Fransisco vårdslös. Han gjorde ett utfall men Mario svarade inte utan stötte rätt fram och Fransisco drog upp svärdet för att parera då gjorde Mario en undandragning åt sidan och stötte sedan rätt in Fransiscos mage och snittade rätt upp. Fransisco fick en min av förvåning och sedan sjönk han ihop på golvet. Mario lät blodet sitta kvar när han körde ned det i skidan igen.

”Jag vet att fler måste ha känt till det men eftersom jag lämnar orden för gott så behöver jag inte lita på er igen.”

Prefekten klev fram.

”Broder Mario, jag tror att majoriteten av bröderna delar min mening att du borde väljas till vår nye ledare. Jag är trött på alla dessa kottier och konspirationer till höger och vänster.”

”Jag tackar för förtroendet broder men tyvärr är det för sent. Jag kan inte leda en orden med bröder jag inte vet om jag kan lita på även om jag vet att majoriteten av bröderna är hedersamma män. Jag önskar er lycka och välgång i kriget!”

Med de orden så gick han ut ur kyrkan som en fri man. När han åkte i taxin genom Rom så såg han hur skuggor rörde sig över taken på vissa ställen. Kriget hade börjat. Han åkte till ett hotell i förorten när han klev ur taxibilen så slet han av sig sitt kors och höll det rätt ut i luften och roterade ett varv. Det var ett tecken till de osynliga lönnmördarna som fanns i skuggorna omkring honom. Han hade brutit med ordern och därmed var han inget legitimt mål. Det fanns en underförstådd överenskommelse mellan de två lägren att folk som bröt med respektive organisation var inte legitima mål. När han släppte korset på backen så såg han hur skuggorna försvann. När han kom in på sitt rum så klev han ur munkkåpan och in i duschen. Han tog en lång het dusch innan han förband sin arm. Nu hade han brutit med den religiösa världen. Om de inte ville ha honom så var det okey med honom. Han plockade fram ett par jeans, en vit skjorta och en ljusgrå kavaj. Det var länge sedan han hade varit ute och slagit runt för nöjes skull. Han kände ett sting av dåligt samvete över att många bröder skulle stupa i natt men samtidigt var det inte hans fel. De hade förrått honom och nu fick de betala priset för sitt svek. Han tog fram en flaska likör och ett glas. När han kände alkoholen rinna nedför sin strupe. Det var så länge sen sist. Som att återse en gammal vän igen. När han hade tömt flaskan så gick han ned och tog en taxi. Han hamnade på en sunkig bar vid namn ”Martha’s”. Stället var fullt med folk och de sålde billig öl. Mario ställde sig vid bardisken. I ögonvrån såg han att han var övervakad. Det var en ung vampyr med kort blondt hår och en ring i örat. En medlem av det yngre gardet men Mario brydde sig inte om honom. Han skulle troligen vara övervakad en längre tid innan de insåg att han hade slutat på riktigt. En ung kvinna med fina former gled förbi och Mario följde efter. Det tog honom en halvtimme innan de tumlade runt i sänghalmen. Han fick skylla på att han var ringrostig. Men när han vaknade nästa dag så kändes det som han var en människa igen. En äkta fri människa som inte var bunden av några löften till någon. Kvinnan vid hans sida vaknade och de älskade igen. Och igen. När klockan närmade sig lunch så klädde han på sig och gick ned för att hitta någon lunch. Nog för att de var munkar men tack vare att de samtidigt var soldater så fick de militär lön från schweizergardet och prästlön från Vatikanen. Lägg till att han inte hade haft tillfälle att utnyttja sin lön under tjugo år så behövde han inte vända på slantarna nu. Han tog en taxi till Petersplatsen. Under taxifärden så såg han mot taken och letade efter tecken på kamp. De fanns där, det gällde bara att kolla på rätt ställen. Där såg han det han letat efter, Övergången till oskadad mark igen. Med andra ord hade vampyrerna erövrat två kvarter under första nattens strider. Han bad chauffören köra till ett bra lunchställe i stället.

Clarice klev av taxin utanför restaurangen i Brooklyn. Det hade inte varit svårt att hitta hit. Hon tog av sig solglasögonen och tittade. Det såg ut som en klassisk familjeägd restaurang

som man oftast hittar i italienska områden. Hon gick in genom dörren och blev genast uppvaktad av en kypare.

”Välkommen fröken. Har ni bokat eller vill ni ha ett bord?”

”Jag har ett möte avtalat med en gammal vän.”

”Jag förstår. Har ni ett namn som jag kan hälsa från till denne gamle vän?”

”Raque.”

”Jag förstår. Slå er ned här så länge så kommer jag strax med menyn.”

”Tack.”

Det var bara några få gäster på restaurangen, Några äldre män och två yngre par. Efter ett par minuter så kom kyparen tillbaka.

”Er gamle vän säger att han tar emot er omedelbart. Följ med mig. Hon följde kyparen in genom personalingången uppför en trappa. Utanför dörren stod två män. Kyparen nickade mot männen och försvann nedför trappan. En av männen sökte hennes kropp efter vapen. Därefter knackade en av dem på dörren.

”Släpp in henne.”

Han öppnade dörren och Clarice kom in på ett stort kontor. Bakom ett stort skrivbord satt en fetlagd skallig man i randig skjorta och hängslen. Det satt två män i kostym vid sidan av skrivbordet.

”Slå dig ner fröken.”

Clarice satte sig ned på trästolen som hon antog var till besökare.

”Jag förstår att vi har gemensamma bekanta. Vad har ni för meddelande från vår gemensamma vän?”

”Han vill att ni skall eliminera ett antal personer. Han lät även hälsa att när detta är gjort så är er skuld betald.”

Leone kliade sig på hakan.

”Jag förstår. Skulle jag kunna få se på listan innan jag ger er mitt svar.”

Clarice öppnade sin ficka och drog ut pappret. Hon hade inte läst det själv. Det här var en affär mellan Raque och Leone och hon ville inget veta. Leone tog emot pappret och vecklade ut det. Han läste namnen med bekymrad min. Han lade ned pappret.

”Har ni läst listan själv?”

”Nej. Jag är bara en budbärare.”

”Varsågod och läs så kommer du att förstå min tvekan.”

Clarice tog pappret och läste det. Det var en lista på trettio namn varav fem var biskopar, tio präster och en rad andra namn hon inte kände igen. Hon visste att flera av dessa var i ledande befattningar inom flera hemliga kristna ordnar.

”Jag är katolik. En troende sådan till och med vilket gör att det tar emot att döda en kyrkans man även om det är nödvändigt ibland. Men att döda trettio stycken på en gång! Det är för mycket synd på samma gång även för en man i min ställning Ett femtontal kan jag fixa men inte trettio.”

Clarice satt tyst i stolen och bara stirrade på Leone. När de hade suttit i tystnad i ett par minuter så bröt Clarice tystnaden.

”Jag ska hälsa Raque att ni inte vill genomföra hans begäran”

Hon gjorde en ansats att resa sig när Leone vinkade åt henne att sätta sig. Han sade åt sina män att lämna rummet. När dörren stängdes så sade han.

”Är du en sån som han. En... Vampyr?”

Clarice nickade.

”Ja jävlar ja. Jag jobbade nere i hamnen på den tiden. Så var det en kväll när jag var ute med några kompisar. Vi hade druckit lite för många öl och var på väg hem. Då råkade vi stöta ihop med ett gäng piloter. De jävlarna var ute efter ett slagsmål och var tre gånger så många som oss. Vi åkte på däng så det bara skrek om det. Mina kompisar låg medvetslösa så jag försökte

ta mig därifrån. Jag sprang in i en gränd och var fast. De sparkade och slog. Jag trodde jag skulle dö. Då dök han upp ur mörkret. Han var ensam men han tog sig an tjugo man och han slaktade dem allihop med sina händer och tänder. Jag låg där halvt medvetslös när han kom fram till mig och frågade om jag ville leva eller dö. Naturligtvis ville jag leva och det sade jag. Så han bar mig till en akutcentral där jag togs om hand. Han betalade läkarkostnaderna på förhand. Det sista han sade mig innan han försvann var att han hette Raque och att en dag skulle han höra av sig för att jag skulle få betala av skulden. Så jag kan inte neka hans begäran. Jag hoppades bara kunna pruta ned priset en aning för det här kommer att bli dyrt. Men jag kommer att fixa det. Det kommer att ta ungefär två veckor tills den sista är död. Jag måste ordna så att några ser ut som olyckor och så vidare. Men det är mitt bekymmer. Tack för att du kom fröken och hälsa Raque att skulden kommer att betalas av och att jag fortfarande är tacksam för det han gjorde.”

”Det ska jag göra. Adjö”

Rachel reste sig och gick direkt ut på gatan och tog en taxi till flygplatsen. Hon kände det som om hon inte hade varit någon annanstans än på flygplan de gångna dygnen. Men nu var det snart dags att få göra lite riktigt arbete om allt gick som Raque hade sagt. Hon hade ringt analytikergruppen i Chicago och sagt åt dem att bege sig till Rom. Clarice skulle flyga till Paris först och lämna informationen om Gabriel White till Peter sedan skulle även hon fara till Rom. Offensiven hade inletts föregående natt och man hade intagit två kvarter första natten och slaktat sextio fiender. Flygturen gick till Amsterdam där hon bytte till ett plan till Paris för att få sin story att stämma. När hon hade landat så gick hon till en bar på flygplatsen. Peter satt redan där med två livvakter. Hon satte sig ned mittemot honom. Han nickade och hon började prata. Hon berättade om White och hans ännu okända planer men att han hade värvat varulvar och förde diskussioner med en rad andra grupper om allians/samarbete. När hon var klar så log han.

”Bra jobbat, flyg till Rom snarast. Du är från och med nu befälhavare för C-styrkan. En rejäl belöning för ett väl utfört jobb.”

”Tack sir.”

”Jag måste gå nu men jag hör av mig. Ha så skoj i Rom!”

Peter och livvakterna försvann ut från baren och Clarice beställde in en flaska rödvin. Inom väktarna fanns det en strikt hierarki och hon hade just hoppat två steg uppåt. Dock så var det oftast en väktare från den lokala orten som ledde aktuella operationer. Vilket gjorde att oberoende av var man var i hierarkin så hade de flesta någon gång lett en operation. Clarice förde nu permanent befäl över femtio män och hade en liten ledningsstab på tre man. Det var något att fira. Då ringde det i hennes telefon.

”Gratulerar till befördran mitt barn. Den var välförtjänt. Vad sade min gamle vän?”

”Tackar. Han accepterade vårt erbjudande. Arbetet skulle vara slutfört inom två veckor. Han var mycket tacksam för er insats.”

”Mycket bra, du har gjort ett bra jobb. Jag återkommer när jag har mer att berätta. Ta det lugnt i Rom.”

”Det ska jag göra. Vi hörs!”

Kyparen öppnade vinflaskan och hon drack ur den på en halvtimme. Det var dags att flyga till Rom. Flygturen var händelselös och hon svor på att hon skulle åka tåg ett bra tag hädanefter. När hon landade i Rom så stod hennes två gruppledare och väntade på henne. De skakade hand.

”Charlie Patterson och Ramir Esteban till er tjänst fröken”

”Trevligt att träffas, hur har natten gått?”

”Två döda, fyra sårade av våra. Tjugo dödade fiender.”

Det sista uttalades med en märkbar stolthet i rösten. C-styrkan var känd för att vara en kompetent grupp som fick jobbet gjort utan strul. De var inte de bästa men de var bland de

bästa och det märktes i deras uppförande. Männen tog henne till en bil som körde dem till en lagerlokal i Roms förorter. Clarice såg på klockan, den var redan sju, snart dags att inleda nattens operationer med andra ord. När dörrarna gled upp till lagerlokalen så såg hon ett härläger i full aktivitet. Människor stod och arbetade med vapen medan andra såg till männen och kvinnorna som låg på bårarna. Alla stannade upp när hon kom in i lokalen. Det fanns ingen disciplin att man måste saluera eller ställa sig i givakt inom väktarna. Dock var det kutym att man på något sätt uppmärksammade att en högre rankad operatör äntrade rummet. Efter några sekunder så fortsatte folk med det de höll på med.

”Är allt klart för nattens offensiv?”

”Ja. Vi utgår tjugotvåhundra. Vi har G-styrkan på vår vänstra flank och grupp H på den högra. Det funkade bra i natt. G har många rookies men de skötte sig utmärkt.”

”Bra. Låt mig inte hindra er i förberedelserna. Vi ses här 2245.”

Männen försvann ut i lokalen. Clarice gick och plockade ihop en stridsmundering som passade hennes smak. Tiden gick snabbt och solen försvann ned vid horisonten. Nu var det lugnt i lagerlokalen. Alla var iklädda stridsutrustningen och väntade på transporten. Clarice satt och småpratade med Charlie och Ramir angående allt och inget. Charlie hade varit brittiskt soldat i andra världskriget och råkat ut för en vampyr vid landstigningen i Anzio. Medan Ramir hade varit tillsammans med en kvinna på 80-talet som sedan visade sig vara vampyr och gjorde honom till vampyr för att inte förlora honom till döden. Clarice såg på klockan, det var bara några minuter kvar.

”Okey. Då kör vi!”

Marschordern fick en massa stolar att skjutas ut och allihop rörde sig mot den stora dörren som nu började glida upp. Därute fanns det en stor buss och fyra mindre minibussar. Clarice klev in på passagerarsidan på ena minibussen. Det tog någon minut innan alla hade klivit på och de kunde starta färden. Hon höll ett vakande öga i backspegeln hela tiden för att se att inget ovanligt hände. Dennes minibuss tog täten och konvojen färdades genom ett rätt öde Rom. Allt folk var ännu inne på pubarna och de färdades inte direkt genom partydistriktet. Hon såg upp mot taken och såg enstaka skuggor här och där. Spanarna var ute för att desarmera fällor och klarlägga fiendens positioner. Minibussen svängde in på en stor parkeringsplats bredvid ett stort hyreshus. De andra bussarna kom tätt efter och krigarna tog sig snabbt ut från bussarna började klättra upp på taket. Clarice hoppade upp på den första balkongen och några akrobatiska tricks senare stod hon på taket. Hon pekade åt Ramir att ta tio man och gå vänster medan Charlie skulle ta tio man och gå höger. Själv ledde hon huvudstyrkan i mitten. De rörde sig snabbt och smidigt över tak och skorstenar. Clarice drog på sig sina järnklor. Vilket var en handske med tre sylvassa knivar fastsatta. Med handskarna på så såg hon ut som en Edward Scissorhands light. Men klorna var utmärkta vapen och speciellt användbara i den öppna men ändå trånga miljö de skulle slåss i under nattens gång. Nu passerade de gränsen för gårdagens tagna mark. Där kom de! Munkarna var även de svartklädda fast med tydliga röda kors på axlar, rygg och mage för att förhindra att de anföll sina egna. Clarice drog ned på takten och började ladda för det första slaget med klorna. Det återstod ett tak mellan de två styrkorna och Clarice tog sats och landade på taket samtidigt som den första munken. Hon slog och fick in en fullträff som slet upp hans ansikte. Men han svingade sitt svärd samtidigt som han föll så Clarice fick göra en snabb rullning mot taket för att inte bli träffad. Nu hördes ljudet av metall mot metall och enstaka stön när någon sårades eller stupade. Clarice kom upp bakom ryggen på en munk och högg av honom huvudet med ett snabbt hugg. Då kände ett hugg som slog in i axeln på henne. Pansaret stod pall trots att svärdet hade huggit djupt. Hon snurrade snabbt runt och fångade näste svärdshugg med sina klor och sparkade munken i magen så han for bakåt och nästan rullade av taket. Clarice sprang snabbt fram och körde ned svärdet i hjärtat på honom. Nu kom ännu en våg av munkar in i striden och Clarice fick använda ena klon för att värja sig mot hugg och försöka hugga

med den andra. Om en mänsklig åskådare hade sett skådespelet på taket så hade denne nog trott att det rörde sig om någon form av avancerad gatuteater. Men det var en strid på dödligaste allvar. Alla akrobatiska rörelser och välriktade hugg var resultatet av åratals träning och strid i olika miljöer. Clarice sparkade ut en munk i fria luften medan hon slogs med en annan. Den här var riktigt bra. Han undvek hennes klor och såg samtidigt till att aldrig låta henne låsa fast hans svärd med klorna. De förflyttade sig över taket i en dödens dans. Han lyckades rispa hennes lår med ett välriktat hugg vilket gav henne tillfälle att klösa honom på armen. Striden var nu nästan slut på deras tak och började nu rasa på nästa. Men de två kombattanterna fortsatte strida. Hon var centimeter från en fullträff i hans ansikte men då sparkade han till henne så hon föll omkull. Nu slogs hon halvt liggande och försökte komma undan. Men han tvingade henne bakåt genom att ständigt hugga åt sidorna för att hindra henne från att komma undan. Nu var hon vid takets slut och nu måste hon göra något. Hon fejkade att hon tappade greppet och gled åt sidan vilket fick hennes fiende att göra ett utfall. Vilket gav henne den millisekund hon behövde. Hon högg blixtnabbt mot hans ben och lyckades nästa hugga av det helt. Han föll framstupa och svärdet for ned från taket. Han vände sig om och tittade henne i ögonen. Gröna beslutsamma ögon, han var inte rädd för henne. Det spelade ingen roll. Hon högg snabbt av huvudet och hoppade över till nästa tak. Stridandet fortsatte till klockan tre på morgonen när man kunde skönja solens begynnande uppgång vid horisonten. Då drog sig båda sidor tillbaka eftersom oavsett stridens slutliga utgång så var det ingen som skulle tjäna på att striden uppmärksammades offentligt. Clarice bar en sårad väktare på sin rygg. Natten hade varit blodig för båda sidor. C-styrkan hade förlorat åtta man i döda och femton sårade och hade dräpt omkring femtiofyra munkar. Hon hjälpte väktaren in i den stora bussen och hoppade sedan in i minibussen. Det tog runt en kvart innan hela styrkan var samlad i bussarna igen och konvojen kunde börja sin återfärd. Clarice ringde till Pierre Ranouis vilken var befälhavare för alla styrkor i Rom. Han sade att de hade erövat fyra kvarter i natt vilket var långt över förväntan. Man skulle köra samma tid och formation nästa kväll. Clarice avslutade samtalet och lutade sig tillbaka. Det hade varit en lång natt.

Mario vaknade hos ännu en okänd kvinna. Han tog på sig sina kläder och försvann ut genom dörren. Klockan var halv sex på morgonen och Rom höll sakta på att vakna till liv. När han började gå nedför gatan så såg han figur ligga ihopkrupen inne i en gränd. I vanliga fall så skulle han inte ha reagerat men han såg att figuren var iklädd en svart dräkt med röda kors på. Mario tittade sig omkring, gatan var tom utöver han själv. Mario gick snabbt in i gränden och vände upp den liggande figuren. Personen andades fortfarande men han hade svåra skärsår över ena armen och bröstet. Mario var tvungen att få honom till Sankt Josephines sjukhus fort som bara den. Han drog av munkens huva och fann att han kände igen honom. Det var Josef Diego en ung munk som bara hade varit med i orden tre år. Mario tog fram sin telefon och ringde till en taxichaufför han brukade använda för mer diskreta affärer. Chauffören skulle vara där om fem minuter. Josef var medvetlös och Mario granskade försiktigt hans arm och bröst efter några rester från svärdet han huggits med. Men han fann inga vilket var ett gott tecken för då skulle såret förhoppningsvis vara relativt rent. Nu kom taxin och Mario lyfte försiktigt upp Josef och lade in honom i baksätet. Sedan klev han in på passagerarsätet och stack åt chauffören den sedvanliga mängden sedlar.

”Sankt Josephines sjukhus och det snabbt!”

Chauffören nickade bara och en vild bilfärd tog sin början. Italienska taxichaufförer är kända för att köra fort och med minsta möjliga marginal till allting vid sidan av och på vägen. Men han höll vad han lovade. Tio minuter senare så bromsade han in utanför Sankt Josephines sjukhus. Mario steg ur bilen och lyfte ur Josef. Utanför dörrarna så stod två munkar från orden. De tittade på honom med fientlig blick men när de såg Josef så släppte de in honom. Innanför dörrarna så var det ett tyst kaos. Nunnor och läkare syntes till lite varstans men

överallt låg det sårade och döende munkar varav många var lemlästade. Han insåg att det inte var så mycket annat att göra än att försökta hitta någon plats att lägga ned Josef på och sedan be en stilla bön att han skulle få hjälp i tid. Mario lyckades hitta en tom och ren madrass som han kunde lägga ner den skadade på. Sedan gjorde han korstecknet och sade tyst.

”Må Gud vara med dig idag broder”

Några av de lättast skadade ropade hans namn när han passerade men han tog ingen notis om dem. När han kom fram till utgången så mötte han prefekten och några andra munkar. Samtliga var märkta efter nattens strider. De stannade upp och stirrade på honom.

”Vad gör du här Mario?”

”Jag fann en sårad munk i en gränd och beslöt att ta honom hit”

”Jag förstår. Du står fortfarande fast vid ditt beslut?”

”Ja. Jag har kastat korset för gott.”

”OK. Nåväl vi har viktigare saker att göra. Adjö”

Männen gick förbi honom och fortsatte ned längs korridoren. Mario gick ut genom dörren och tittade inte ens åt vakterna. Det här var inte hans värld längre. Han kunde förvisso fortfarande känna igen den eftersom han visste vad man skulle titta efter men den var inte hans. På sätt och vis förstod han inte varför han var kvar i stadens längre för. Han var ju fri att åka vart han ville nu. Men samtidigt så kunde han inte åka förrän han visste utgången av den pågående striden. För även om han inte deltog så var den fortfarande högst intressant för honom. Enligt ordens historieböcker hade Rom varit under angrepp av vampyrerna två gånger tidigare. Båda gångerna hade de slagits tillbaka med stora förluster på båda sidor. Men som längst hade vampyrerna tagit sig ett par kvarter in i staden innan de slogs tillbaka. Nu verkade det som om det inte fanns något hinder för vampyrernas avancemang. Mario tog en taxi tillbaka till huset där han hade hittat Josef och klättrade upp på taket. Det var en röra, takpannorna låg huller om buller och det fanns blodstänk lite här och var. Då hörde han en välbekant röst.

”Dina grabbar håller visst på och förlorar munk”

Mario vände sig sakta om och visst var det Gabriel White som gjort entré igen.

”Jag antar att du har ett finger med i spelet eller har jag fel?”

White slog ut armarna i en pose som om anklagelsen hade sårat honom djupt.

”Skulle jag vara inblandad? Som jag sa tidigare är jag blott en åskådare till er lilla uppgörelse. Det är fascinerande att beskåda för jag måste säga att ni är skickliga kämpar på båda sidor. Jag brukar sitta i ett kyrktorn där borta med lite popcorn och njuta av skådespelet.”

”Det är inte min uppgörelse. Jag har brutit med den här världen en gång för alla! Kan du bara försvinna och låta mig vara ifred?”

White log spefullt och böjde huvudet lite åt ena sidan.

”Är det därför du är här och letar spår efter nattens drabbning? Eller är det bara en morbida fascination av att få inandas död och förestående undergång? För du vet ju att ni förlorar, det är bara en fråga om tid och mängden offrat blod. Vore jag i er sits så skulle jag bära ut er lilla symbol och överlämna honom frivilligt. På så sätt skulle ni spara många liv som kommer att offras för... ingenting.”

En nattsvart sorg slog klorna i Mario. Han visste återigen att demonen sade sanningen. Orden förlorade stort och i takt med att fler munkar föll så skulle vampyrernas avancemang trappas upp. Inom tre dagar skulle de stå utanför Peterskyrkan om inte förr.

”Såja. Varför är du sorgsen, sade du inte nyss att du brutit med orden, varför sörjer du i sådana fall deras förestående fall?”

Mario slöt ögonen och behärskade sig. Han visste att demonen bara skulle roas om han brast ut i ett vredesutbrott och det nöjet tänkte han inte ge honom.

”Jag behöver inte förklara något för dig. Försvinn härifrån nu.”

Med de orden gick Mario mot stegen men White ställde sig framför honom.

”Om du axlar rollen som ledare har ni fortfarande en chans. Bröderna är förvirrade och splittrade och er prefekt är ingen inspirerande ledare utan endast en godhjärtad man som försöker göra sitt bästa. Men detta gör att han leder dem mot en säker undergång”

Mario såg kallt på honom och gick runt honom.

”Orden är inte mitt problem längre. De står och faller för sig själva.” Han klättrade nedför stegen men han kunde höra White brista ut i ett rått skratt.

”Fortsätt så min vän. Då kan jag snart värva dig till min skara. Du var hårdare än jag trodde. Jag har en plats ledig i kyrktornet om du vill se skådespelet från bra åskådarpplats!”

Men Mario lyssnade inte längre. Han tog en taxi till en bar han visste hade öppet dygnet runt. När han kom fram till disken så begärde han en flaska vodka med tillhörande groggvirke. Efter bara några minuter så hade han fått i sig fyra groggar och var på väg ned i alkoholdimman. Det var ju inte hans fel att de förlorade eller hur? Men hans samvete ekade tomt och flaskan gav inga svar. Så han tog ännu en grogg. White stod i baren och såg hur munken söp sig allt fullare. Fan! Han hade räknat med att munkarna skulle hålla ut i en vecka minst och det skulle de göra om bara fylloet där borta kunde omvandla sina skuldkänslor till handling i stället för att dränka dem i sprit. Men trots att han var en demon så kunde han inte bärga en människa ur alkoholens träsk. Ironiskt nog brukade hans uppgift snarare vara att se till att de hamnade där. Nåväl han fick helt enkelt göra vad han hann innan den heliga stolen föll. Han drack upp sin drink och försvann ut. Mario hade hunnit dricka ur två flaskor innan hans högljudda uppförande föranledde vakternas uppmärksamhet vilket ledde till att han blev utkastad. Men när han låg därute så blev han upplyft av ett par män som tog honom vidare till ett annat sunkigare hak. De brukade stå utanför den här krogen och leta efter rika fyllebultar som de kunde suga ur de sista kronorna ur. Inne på denna pub så var det fullt med folk och Marios nya vänner såg till att han fick ett par horor och att han fick sprit i överflöd. Mario var alldeles för full för att förstå att han blev utnyttjad eller för att förstå någonting överhuvudtaget. Han drack, hånglade och tafsade sig genom hela kvällen innan han slutligen däckade på golvet. Då bar hans vänner ut honom på gatan och tillkallade polisen som hämtade upp Mario och kastade in honom i fyllecellen. När han vaknade upp följande morgon så mådde han skit och var törstig som bara den. Han lyckades övertyga häktesvakten om att han var nykter nog och han blev utsläppt på gatan med en böteslapp och en förmaning om att ta det lugnare med spriten i fortsättningen. Men det första Mario gjorde var att ta en taxi till en ny bar som han visste var öppet dygnet runt. Han behövde en återställare och några öl för att få bort bakfyllan. Några timmar och krogar senare så satt han på en parkbänk och mumlade för sig själv. Då kände han en örfil över kinden som kastade huvudet åt sidan.

”Mario Gargantuz! Dina föräldrar skulle vrida sig i sina gravar om de såg dig nu!”

Han tog sig om kinden och tittade förvirrat på gestalten framför sig. Det han såg fick honom att nyktra till fort som attan. Där stod Maria Pampalona, en abbedissa som fått präster att gråta och påvar att darra. Hon var även Marios gamla lärarinna i Sankt Bernadinoskolan i Turin. Nu var hon föreståndare och abbedissa på det mäktiga Magdalenaklostret här i Rom. Det var allmänt känt att abbedissan för det klostret var den katolska nunnevärldens främsta företrädare. Mario fick en till örfil.

”Tror du inte jag skäms när jag får höra att kristendomens främste stupar medan deras största hopp sitter och super!” Han fick ännu en smäll på huvudet.

”Ta det lugnt!”

Slöddrade han fram.

”Nej du har gjort dig förtjänt av detta och mycket därtill. Du stinker ju som en spritfabrik!”

Under hårda ord och milt våld så fördes Mario snubblande till Magdalenaklostret med Magdalenasysterarnas hjälp och Marias värmande hand. När Mario vaknade några timmar senare så stod solen högt på himlen. Han tittade sig omkring i rummet och fann Maria sittandes i en stol bredvid sängen.

”Tänker du slå mig igen?”

”Jag tror du fick nog igår och ditt eget samvete kommer att gå åt dig hårdare än jag någonsin skulle kunna. Vampyrerna nådde porten igår.”

Det betydde att vampyrerna nu stod vid Vatikanens sista bastion. När de besekrat porten in till Peterskyrkan så fanns det inget som hindrade dem från att dräpa påven.”

”Det rör mig inte i ryggen. Jag har vänt kyrkan och orden ryggen såsom den gjorde åt mig”

”Pyttisan, du vet likväl som jag att konspirationer och knivar i ryggen är något man får räkna med i den här världen. Du har alltid varit en guds man Mario och det är du fortfarande även om du försöker dölja det bakom en skör fasad. Systrarna har hämtat din utrustning som ligger i lådan under sängen. Jag kan inte tvinga dig att slåss men jag ber dig att göra vad du kan för att skydda hans helighet ikväll. Det finns inte många bröder kvar som står mellan honom och ondskan nu. Jag måste gå till eftermiddagens bön nu men som sagt du väljer själv. Syster Mary har lämnat ett par kannor vatten och bröd här utanför.”

Med de orden så gick hon. Mario kunde ha svurit på att han sett en tår bakom glasögonen men han var inte säker. Han kände efter i kroppen. Det värkte lite här och var men det var endast blesyrer. Dock kändes magen som en ballong och huvudet som om han dunkat det mot en betongvägg. Han klev upp ur sängen och gick fram till handfatet och sköljde ansiktet i kallt vatten. Därefter så hämtade han in vattnet och brödet. Det var en rejäl klick smör, ost och grönsaker på brickan också. Han åt med god aptit och gjorde lite uppmjukande övningar under tiden. Allting Maria hade sagt stämde mer eller mindre. Innerst inne var han fortfarande en Guds man och han skulle inte låta vampyrerna dräpa hans påve utan hinder. Han öppnade kistan och såg sin svarta dräkt med de röda korsen på. Mario tog god tid på sig att spänna på sig allting så det satt helt perfekt. Under tiden sjönk solen sakta utanför fönstret. När han var fullt påklädd så drog han ur sitt svärd ur skidan. Hur Maria hade vetat om hans hotell ville han nog inte veta. Fransiscos blod var fortfarande kvar men nu var det dags att avlägsna det för att göra plats åt nya fienders. När svärdet var rengjort så bäddade han sängen och packade sina civila kläder i kistan. Precis när han var klar så knackade det på dörren och Maria kom in.

”Du har tagit ditt förnuft till fånga som jag trodde du skulle göra.”

”Insikt kommer oftast alltför sent”

”Försök inte ursäkt ditt svek mot Herren med fagra ord. Gå nu och gör bot för dina synder om det nu ens är möjligt. Jag kommer aldrig att förlåta dig för att du väntade såhär länge och lät så pass många liv gå till spillo”

Mario tittade på henne och såg bara ren och skär besvikelse. Han tog sina vapen och lämnade rummet utan ett ord. Det tog honom en stund att hitta ut ur klostret eftersom det var tomt på folk att fråga om vägen. När han väl var utomhus så såg han att det bara var någon timme innan kvällen skulle vara kommen. Med tunga steg och ett spänt sinne gick han mot Petersplatsen. Väl där så såg han tungt beväpnade karabinjärer posterade överallt. Kyrkan började bli desperat när man tog den världsliga makten till hjälp. Mario höll händerna synliga för att undgå att bli skjuten av de uppenbarligen nervösa paramilitärerna. Han blev stoppad vid ingången och hans namn vandrade uppåt i befälskedjan i ett par minuter innan han blev insläppt. Han blev eskorterad av en karabinjär till en befälsposterad där ett gäng forna bröder och chefen för schweizergardét stod och väntade.

”Så det passar att komma nu?”

Sade en ordensmedlem bittert men Mario ignorerade honom. Marc Lixeu som schweizergardisten hette, skakade hand och välkomnade Mario. Han visade honom även kartorna och vart männen var posterade. Marc gjorde inget försök att dölja det faktum att slutstriden skulle stå om några timmar. De var dömda män och det var bara att gå under med hedern i behåll och stövlarna på. När Mario pekade ut att karabinjärerna var bortkastad kanonmat så log Marc sorgset och sade att det var en kardinals påhitt och hans helighet litade till dennes omdöme. Men det var synd att fler än nödvändigt skulle behöva stryka med. Allra

helst eftersom dessa inte hade utrustningen eller kunskapen att stå emot vampyrerna. När Mario var nöjd med genomgången så frågade han vart han skulle placera sig. Marc sade att Mario hade haft en stående plats i schweizergardets drabantkår sedan stridernas början. Mario skull med andra ord stå som siste man mellan vampyrerna och påven, vilket var en ära som endast förärades de bästa gardisterna. Männen gick till en matsal där ett buffébord stod uppdukad. Mario åt endast en lätt middag och gjorde sedan ett besök till toaletten. Det var liksom inte bra att bli nödig mitt under en strid. Sedan gick de förbi rustkammaren men Mario drog bara upp sitt svärd och granskade det men fann att inget behövde åtgärdas. Så kom de till sist till påvens audiensrum där drabanterna stod klädda i vinröda stridsrustningar och med svärd i hand. Påven satt i stolen med sin kammarherre och två kardinaler vid sin sida. Mario knäböjde och kysste dennes ring.

”Så du är den beryktade Mario från Turin som jag har hört så mycket om?”

”Det är det nog ert helighet”

”Ännu ett starkt svärd mot ondskan är alltid bra. Vad tror ni om chanserna för nattens batalj?”

”De är nog inte så goda tyvärr ert helighet.”

”Sant. Men vi skall vandra vidare med flaggan i topp.”

”I sanning ert helighet”

Då började påven prata med kammarherren och Mario steg upp för att inta sin plats i ledet. De var tjugofem man. Alla var ryktbara gardister och Mario kände de flesta sen tidigare. Men ingen sade något nu. Blickarna var riktade mot dubbeldörrarna som skulle slås öppna förr eller senare.

Clarice stod på ett tak och spanade mot Peterskyrkan. De hade visst kallat in karabinjärer för att försvara påven. Men det gjorde ingen skillnad. Det fanns mer än tillräckligt med manskap för nattens stormning. Två styrkor hade till och med ställts av som reserver ifall något oväntat hände. Hon svepte med blicken över sin styrka. De hade gjort henne stolt under de gånga nätternas strider. Orädda och kyliga hade de slaktat sin väg genom Vatikanstaten utan att låta något hindra dem. Nu var det bara några minuter innan triumfen skulle inledas. Som belöning för deras insats under striderna så hade C-styrkan fått äran att inleda offensiven och därmed gå i bräschen för stormningen. Hon tittade på klockan sedan sträckte hon ut armarna. Fem, fyra, tre, två... Go! Så hoppade de ned från taken och inledde en intrikat dans för att kapa strupar och sprätta upp bukar. Karabinjärerna hann inte ens reagera innan de låg på backen med sina inälvor hängandes ur buken. Någon enstaka hann avlossa något skott men det hördes knappt. Nu placerades sprängämnen på porten och alla drog sig undan en bit. Sprängladdningen utlöstes och dörren omvandlades till flygande metall och träbitar. Clarice kastade en snabb blick bakåt och såg A och G-styrkorna komma tätt bakom. Nu mötte de beväpnade munkar och nu gällde det att vara försiktig. Några vampyrer var för ivriga och fick plikta med sina huvuden. Munkarna var som en mur av svärd och pikar. De måste spräcka linjen för att kunna ta dem en och en. Clarice nickade åt tre vampyrer som nickade tillbaka. En man gick ner på knä och de andra två tog sats och tog avstamp på dennes rygg och gjorde en voltande luftfärd ner bakom munkarna. Där fanns det naturligtvis också munkar men nu började fler vampyrer göra liknande luftfärder och snart var munkarnas raka linje invecklad i strid man mot man i stället. Clarice höll sig lite i bakgrunden för nu var hennes uppgift att leda snarare än att strida. Munkarna hade troligen någon form av fälla eller äss i ärmen som skulle komma fram. Det gällde för henne att upptäcka den så tidigt som möjligt eliminera den. Nu blandade sig A-styrkan i striderna också men det var fortfarande Clarice som hade det övergripande befälet vilket bekräftades genom att deras befälhavare höll sig lite i bakgrunden. Det tog bara några minuter innan det bara återstod enstaka munkar och Clarice gav order åt sina krigare att fortsätta. A-styrkan fick städa upp resten. De stötte på ännu en dörr som snabbt sprängdes upp. Nu möttes de av automateld med silverkuler. Helvete! Hon förlorade sju män inom ett par sekunder. Clarice beordrade byte till skjutvapen. Nu var hon tvungen att

åstadkomma ett genombrott. Hon tog två handgranater och tog sats och kastade sig upp på en utstickande dörrkarm sedan körde hon in sin knivförsedda hand i väggen. Med den andra handen osäkrade hon handgranaterna och tryckte in utlösaren. Sedan svängde hon sig ned in genom dörren och droppade granaterna mitt bland munkarna och gungade sig upp på karmen igen. Explosionen dödade och skadade många munkar vilket gav C-styrkan den lucka de behövde. Det tog inte ens en minut innan rummet var rensat. Om hon hade förstått rätt av ritningarna så skulle påven troligen finnas bakom nästa dörr. Hon räknade snabbt sina män och fann att de var runt trettiofem kvar vilket var tillräckligt för att våga storma. Sprängladdningen sattes på plats och hon laddade snabbt om sin pistol. Dörren försvann i ett moln och de väntade tills röken försvunnit innan de avancerade. Mario hade hört hur försvararna hade stupat bakom dörren och insett att det bara var sekunder innan dörren skulle sprängas. Därför satte han upp handen över ögonen och så småningom. Men det kom ingen till en början. När röken lagt sig så kom de in i rummet med dragna svärd. Drabanterna drog sig tillbaka och formerade sig i en cirkel runt påven.

Clarice gick bakom sin styrka och gav order om att inte anfalla.

Mario kände igen henne. De möttes visst igen på olika sidor som vanligt

Ett stillestånd uppstod där vampyrer och gardister stod och stirrade hotfullt på varandra. Då tog påven till orda.

”Vad är ert ärende till Guds hus vampiri?”

Clarice log kallt och gjorde en spefull bugning.

”Vi är här för att döda dig”

Påven fick en tankfull min, nickade och reste sig upp.

”Är det så Guds vilja så skall så ske!”

Mario blev chockad likt många andra drabanter och kardinalerna. Endast kammarherren verkade oberörd. Påven började röra sig mot vampyrerna. Men Mario ropade.

”Ers helighet ännu är striden inte över. Ni kan inte ge er utan strid!”

”Ni är en god krigare och god man Mario men jag tänker inte tillåta att ni ger ert liv för en gammal man. Detta är Guds vilja såsom Herrens vägar alltid är outgrundliga så fyller min död en funktion i Herrens plan. Nog blod har spillts i kväll. Detta slutar här och nu!”

Mario kastade sig ut i ett anfall mot vampyrerna och flertalet drabanter slöt in. Vampyrerna var beredda och Mario fann sig snart omringad av fyra vampyrer. Han kämpade hårt och vågat. Tre hann falla innan Clarice körde in en armbåge i solar plexus och sparkade bort hans svärd. Resten av drabanterna fann sig snart vara svårt sårade eller döda.

”Sluta!”

Skrek påven och de stridande upphörde. Påven gick fram till Clarice som drog fram en dolk.

Kardinalerna skyndade sig för att hinna dra undan honom men Clarice stötte in dolken i påvens mage och drog ett Z för att försäkra sig att han var bortom räddning. Sedan avslutade hon med ett snitt över halsen som kapade strupen och aortan. Påven dog i kardinalernas armar bara ett ögonblick senare. Mario låg på golvet med ett svärd riktat mot halsen. När Clarice tittade mot honom så blängde han på henne med en blick av rent hat.

Människor tänkte hon. Alltid så sentimentala och känsliga när det gällde religion. Hon gav order om att resten av munkarna skulle skonas. De skulle få leva med misslyckandet på sina samveten. Vampyrerna var borta lika snabbt som de kom och ingen gjorde någon ansats till att förfölja dem. Det låg en tystnad över Peterskyrkan och det enda som hördes var kammarherrens stilla gråt. De krigare som fortfarande levde led i tystnad och sörjde sin ledares död. Efter en halvtimme så kom nunnor och munkar och började städa upp och föra bort de sårade. Mario fick hjälp upp av två munkar. Han hade fått ett rejält hugg i benet och midjan som behövde ses över. När han fördes ned till den väntande ambulansen såg han förödelsen i form av sotiga märken på golven och blodpölar lite här och var. Väl utomhus så såg han hur ambulanspersonal förpackade prefekten i en bodybag. Utöver de överlevande i

audienssalen så verkade ingen annan ha överlevt nattens massaker. Mario sattes ned på en bår och en sjukvårdare granskade snabbt benet och midjan. Ingenting hade gått sönder och såren var smärtsamma men endast ytliga så Mario fick själv bestämma om han ville åka med till sjukhuset för en grundligare kontroll. Annars kunde sjukvårdaren lägga om såren och så skulle de läka av sig självt med tiden. Mario sade åt honom att lägga om såren, det fanns andra som bättre behövde läkarvården. Under de minuter det tog att plåstra om benet så passerade flera bårar platsen där Mario satt. Vissa munkar grät medan andra stirra likgiltigt upp i skyn. De hade misslyckats. Trots att alla visste att läget hade varit hopplöst och det inte hade funnits någon chans till seger så grämde de sig fortfarande över att ha förlorat sin ledare. Marios ångest hade redan övergått till en hård beslutsamhet att hämnas. När sjukvårdaren var klar och Mario reste sig upp och linkade ett par steg framåt så steg ett tiotal munkar fram. Det var de överlevande från audienssalen som fortfarande kunde stå upp. Mario tittade dem i ögonen men ingen av dem vek ned blicken. Anföraren tog till orda.

”Broder Mario vi önskar ansluta oss till dig.”

”Ansluta er till mig? Jag har ingenting att ansluta sig till!”

”Du är det enda hoppet nu när allt annat har rasat. Alla våra ledare och de flesta av våra bröder är döda. Vi ställer våra svärd och liv bakom dig”

Mario var förvånad och det var först nu han insåg vad Maria hade pratat om. Dessa män trodde på honom. Att han på något sätt hade koll på läget och visste vad man borde göra. Men saken var ju den att han inte hade någon aning. Eller hade han det? När han såg männens blickar som var hårda men samtidigt vädjande så rasade hans sista mur.

”Okey. Hämta er utrustning och allt annat ni behöver. Vi ska till Paris för att höra oss för. Återsamling på Petersplatsen om en timme”

Dessa män hade under hela sitt liv vant sig vid att lyda order och auktoriteter och nu när de återigen fick en order så återfick de sina självförtroenden. Alla försvann snabbt för att hämta sina saker. Var det här hans öde, att leda resterna av orden för att göra vad? Han linkade in på ett café som låg en bit bort och beställde kaffe och en bulle. Mario bad om en pappersbit och en penna och sedan började han rita upp vad han visste. Gabriel White var nyckeln till det hela. På något sätt var det han som dirigerade hur och vad som hände. Genom att få Mario att slå ut ordens ledare och vampyrernas ledare så det hade blivit krig. Men vad tjänade White på att påven dödades och att orden krossades? Alla nya tankar ledde till nya frågor att besvara. Det enda sättet att få svar var genom att bege sig till Paris och höra sig för bland folk i den dolda världen. Han lade pappret åt sidan och för en stund så njöt han bara av kaffet och bullen utan att bry sig det minsta om världen runtomkring. När timmen nästan hade passerat så linkade han iväg till Petersplatsen där hans följeslagare nu hade svällt till ett trettiotal munkar och nunnor. När han nådde folksamlingen så hördes förfrågningar likt de första munkarnas och han biföll dem allihop. Han gav order om att alla skulle bege sig till de Gauledflygplatsen och köpa biljetter till eftermiddagsplanet till Paris. Mario skulle komma efter men han var tvungen att ordna en sak först. Han bad två munkar han kände sen tidigare att komma med honom. De gick till ordens klostret. Det var kusligt tomt och det fanns ingen alls kvar därinne. Mario låste upp dörren till vaktlokalen där nyckelknippan med huvudnycklarna fanns. Han plockade loss ett par nycklar och gav sedan knippan till munkarna med ordern att se till att det var låst överallt och att ordna så att all data från centraldatorn skickades till backupstationen i Paris. Sedan begav sig Mario till förstebroders kammare. Han plockade fram rätt nyckel och låste upp. Rummet var spartanskt inrett förutom det massiva skrivbordet med en modern dator. Datorn stod på och den var inte blockerad av några lösenord. Man räknade aldrig med att någon skulle kunna ta sig in till förstebroders kammare så Mario hittade snart det han var ute efter. Ordens samtliga bankkonton vilka var många till antalet. Mario hisnade över siffrorna som dansade förbi på skärmen. Nog för att han visste att orden var ekonomiskt oberoende från kyrkan men att det rörde sig om tiotals miljarder hade han aldrig kunnat

föreställa sig. Han stängde snart av datorn och började demontera den. Med flinka fingrar hade han snart plockat ur hårddisken som han placerade i en improviserad vadderad låda som han stoppade i en väska. När han var klar så låste han kammaren och mötte munkarna vid utgången. När de lämnade klostret så satte Mario nyckeln i ett vad som föreföll vara ett dekorativt nyckelhål och vred om. Ett svagt mullrande hördes och nu var klostrets samtliga ingångar förseglade med solida järndörrar. Han hade kunnat utlösa brandmekanismen som hade förstört hela klostret inom ett par minuter men hoppet levde fortfarande om att återupprätta ordens verksamhet igen. Sedan tog de en taxi till de Gaulleflygplatsen där resten av sällskapet väntade. Inombords så ifrågasatte han fortfarande vad han höll på med men när han såg hur många av hans följeslagare nu verkade aningen mer hoppfulla än tidigare så sköt han undan de tankarna. Hoppet var det viktigaste just nu och han kunde inte verka tvekande för det kunde krossa den bräckliga moral som fortfarande höll dem uppe. När de kom ut på de Gaulle flygplatsen i Paris så hyrde Mario en buss på stående fot och satte sig själv på förarplatsen. Det tog runt en halvtimmes körning innan de var framme vid ordens postering i Paris. När de klev ur bussen så gav Mario order om att munkarna skulle dra sina vapen för man visste inte vad som fanns därinne.